

nina plačana v gotovini

Bogoljub

December 1936

VSEBINA:

Nova pesem. (Sv. Janez Ev. — SS.) — Članki: Kako smo pomagali komunistom. (Jos. Šimenc.) — Kako je s popolnostjo? (Dr. A. Zdešar C. M.) — Duhovna izložba za KA. (A. V. M.) — Pesem: Pripravimo srca! (Mali Gregor). Marija zmagalka. (Fr. Neubauer.) — »Blagrovani me bodo vsi rodovi.« (P. Kolumban Oberstar.) — Iz vsakdanjega življenja: Dolčas — ali res? (J. Langerholz.) — Beseda iz fantovskih vrst. (S. Š.) — Listek: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Mar. družine. — Razno: Duh. vaje. Dobre knjige. — Apostoli tiska — na noge! — Slika na ovitku: Sv. Janez Ev. (Lateranska bazilika.)

Cena „Bogoljubu“ celoletno: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v češkoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr., v Ameriki — 50 Dol.

»Bogoljub« izhaja 12 krat na leto. — Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za december 1936.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Evharistični kongres na Filipinih. | Lastno vzdrževanje misijonov.

Mesečni zavetnik: Otilija, opatinja (12.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni namen	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2 3 4 5	Torek Šreda Četrtek Petek Sobota	Eligij, škof Bibijana, dev. muč. Frančišek Ksav., sp. Barbara, dev. muč. Saba, opat	Naša domovina Izpeljava našega konkordata Naši misijonarji in misijonarke Srečna zadnja ura. Rudarji Slovenska Katoliška akcija	Jesenice Boh. Bistrica Lj., Mar. misij. Zagorje ob S. Metlika	Dobrovnik Turnišče Celje, Sveti Damiel . .
6 7 8 9 10 11 12	Nedelja Poned. Torek Šreda Četrtek Petek Sobota	2. adv. Nikolaj, škof Ambrozij, škof, c. muč. Brezm. spoč. M. D. Peter Furič, spozn. Lavretanska M. B. Damaz, papež Otilija, opatinja	Naši škofje in škofije Slomšek-Baregova beatifikacija Naša mladina in kongregacije Duhovne vaje in misijoni Razcvit božjih potov Sv. oče in njegovi nameni Dobrodela akcija in zavodi	Novo mesto Mošnje Ljublj., stolnica Kamnik Kokra Studenec Šk. Loka, uršul.	Celje, Mar. c. Limbuš Ruše Sv. Lorenz na Pohorju . Puščava Maribor, Sv. Magd.
15 16 17 18 19	Nedelja Poned. Torek Šreda Četrtek Petek Sobota	3. adv. Lucija, dev. m. Spiridijon, spozn. Kristina, devica † Evzebij, škof Lazar, škof † Gracijan, škof † Urban V., pap.	Prejem sv. zakram. v adventu Naši moške in fantje Naše žene in dekleta Spreobrnjenje grešnikov Propast protiverskih organizacij Zmaga sv. Cerkve Duhovniki in bogoslovci	Dražgoše Grahovo Zagradec Adlešiči Sorica Turjak Lipoglav	Maribor, Sv. Magd. . Sv. Duš, Ostri vrh Sv. Križ pri Marib. Selnica Gornja Sv. Kuzgola Sv. Marjeta ob Pes.
20 21 22 23 24 25 26	Nedelja Poned. Torek Šreda Četrtek Petek Sobota	4. adv. Kristijan Tomaž, apostol Demetri, mučenec Viktorija, devica † Adam in Eva Božič, roj. Gosp. Štefan, mučenec	Odprava kletve in pijačevanja Državniki in njih svetovalci Brezposelni in zapuščeni Matere porodnice Priprava svetla na božič Mir med narodi Zaradi vere preganjani	Krašnja Sava Ovsiše Ljublj., Marijan. Mala Loka pri Ižanu Begunje, kazn. Planina pri Bakoči	Maribor, isl. sestre Sv. Barbara v Slov. gar. Sv. Martin pri Verb. Sv. Peter pri Marib. . Maribor, franč. .
27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Šreda Četrtek	Bož. Janez Ev. Nedolžni otroci Tomaž, škof, muč. David, kralj Silvester, papež, sp.	Katoliški izobraženci in učenjaki Verska vzgoja v družinah Verski listi. Dober tisk Zmaga soc. ljubezni in pravičnosti Zahvala za dobrote. Umrli	Sinji vrh Rateče Semič Šenkov turn Loke pri Zagorju	Maribor, franč. Kamnica Maribor, stoln. . .

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 8623

Dr. Frane Dergane
isl.-primarni kirurg, odl. v p.
Ordinira: 11.—1.

Dobre in zdrave mladenke iz Julijske Vene-
cije, ki imajo pravi poklic za redovno življenje in
so pripravljene iz ljubezni do Boga žrtvovati se
v službi bolnikov, siromakov in v vzgoji mladine,
kot sestre usmiljenke — ali bi morda čutile poklic
za misijone v Južni Ameriki, se lahko obrnejo za
natančnejše podatke na naslov: Noviziato delle
Suore Carita, Fiume, Salita N. Prandi 15.

P • O • M • A • R • I • J • I • K • I • E • Z • V • S • V

DECEMBER

XXXIV. LETNIK

1936

Nova pesem

Sv. Janez Evangelist: 27. decembra

*Najmlajši ti si med učenci bil.
Ti apostolski prvi cvet,
ki v trnovo si pot
Gospodu ljubko zadehtel.*

*Katere zvezde jasni žar
navdal je tvojega duha?
Katere zarje čista rosa
srce je tvoje orosila?
V katerih si viharjih
zjeklenil svojo voljo?
Iz kakšnih morskih si valov
zajel mogočni svoj pogum?*

*Ti drugi rožni grm,
ki górel si in zgórel nisi:
ko zémeljsko srce
na božje si Srce naslonil.
Ti si edini med učenci
utripe slišal božjega Srca
in čutil si, kako drhti,
ko se iz vrst prijateljskih mu
izvija izdajalec.
Ti apostolski zadnji cvet,
ki slajšal si mu grenki križ:
na Golgoti.*

Ves čist in nedotaknjen cvet!

*Kar dragega, najdražjega
na zemlji srcu biti more,
Gospod je s križa tebi dal:
zaklad najlepši svoj —
deviško svojo Mater.*

*Salome, tvoja rodna mati
strmela je povišana,
ko te je sina videla
ob roki božje Matere.
Vsi tvoji součenci
so pravili začudeni:
»Dve materi je v last prejel;
dve materi je sin prejel:
Salomo in Marijo.
Salomo zase,
Marijo pa za vse!«*

*S poletom orla sinjega
poletel si do večnih mej
in vrnil si se z novo pesmijo:
»Ljubite se, otroci, med seboj!«
Ti Seraf zdaj ob božjem Srcu,
en žarek sam
iz Sonca večnega
izlij v popotne duše,
ki peti skušajo
ljubezni pesem novo.*

S. S.

Kako smo pomagali komunistom

Pri zadnji večerji je Jezus tako genljivo prosil svojega Očeta: »Posveti jih z resnico; tvoja beseda je resnica. Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz nje poslal v svet. In zanje se jaz darujem, da bodo tudi oni posvečeni z resnico« (Jan 17, 17—19).

Če hočemo biti pravi Kristusovi učenci, se moramo skrbno varovati, da bi kdaj resnico kakorkoli potvarjali. Potvarjali pa bi jo že, če bi jo strastno branili, zakaj nobena strast ni čista resnica. Potvarjali bi jo tudi, če bi v zmoti videli samo temo, zakaj nihče se zmote ne oklepa, zato ker je tema, ampak zato, ker ji je primešano vsaj perišče luči.

Tudi komunizem ni stoođstotna zmotā, tudi komunizem ni sama čista tema. Tudi komunizmu so primešana zlata zrnca resnice. Nihče ni tega tako globokoumno, prepričevalno razložil kakor ruski krščanski modroslovec Berdjajev. Mož odločno odklanja Marksov nauk, odklanja ga pa s pravično roko, vedoč, da hudih duhov nikakor ni mogoče izganjati z Belcebubom, očetom laži.

Če smo tudi mi »posvečeni z resnico«, bomo pošteno in brez strahu priznali, da smo tudi mi pomagali ustvarjati komunizem, ali bolje rečeno: delali zanj razpoloženje. Ko so gradili trdnjavo marksizma ali leninizma, smo mi radovedno gledali, ali celo malto nosili.

Na socialnem zborovanju francoskih katoličanov letos v Versaillu je ugotovil modroslovec Maritain nelaskavo resnico: »Če bi toliko katoličanov ne bilo tako strašno brezbriznih za to, kar uče papeži, bi bilo obličje zemlje že spremenjeno.«

Papeži razlagajo to, kar je učil Kristus; zbežanemu človeštvu kar naprej dopovedujejo, da ni druge rešitve iz stisk sedanjega časa, kakor če brez pridržka sprejmemo Kristusov evangelij. Zato z evangelijem kakor z velikanskim žarometom osvetljujejo blodna pota sodobne družbe, in ko ni videti nobene rešnje poti, papeži s Kristusovo modrostjo črtajo smernice srečnega življenja.

Vsak šolar že danes ve, da že najmanjša količina radija hrani v sebi in izžareva skoro neskončne množine energije. Nekaj takega kakor radij je vsaka evangelijska beseda: ogromne sile in nepopisna zdravilna moč izhajajo iz nje. Vse tegobe, ki tarejo človeško družbo, bi se dale po-

zdraviti s pravilno in dosledno uporabo tega čudovitega leka.

Nebeški Oče: »Tvoja beseda je resnica«, je dejal Jezus. Mi smo to slišali in zdelo se nam je, da verjamemo, a prenesli nismo tega zares dosledno, neizprosno v svoje življenje in delovanje.

Jezus je na primer dejal: »Kaj človeku pomaga, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi!« Mislili smo: Lepa, pretresljiva beseda, a navsezadnje vendarle nekako pesniška, to se pravi, da se ne more vzeti zares v vsem obsegu in do pičice natančno. Saj pravi na primer slovenski Trgovski koledar za 1937 na strani 78, da »do sedaj o sreči še nihče ni izpregovoril tako globoko kakor pesnik Stevenson, in ko našteje njegove nauke za srečno življenje, pristavlja: To formulo življenja si obesi nad svojo pisalno mizo in te misli naj te vodijo in spremljajo po tvoji težki življenjski poti, potem boš našel ono, kar tako pogrešaš.«

Prerok bi vzdihnil: »Mene, studenec žive vode so zapustili in si izkopali kapnice.«

Množici na gori je dal Jezus čudovit recept za srečno življenje: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo« (Mt 6, 33). Kaj se pravi to z drugo besedo?

Resnična, prava vrednost človekova ni v tem, da vedno bolj spopolnjuje proizvodna sredstva in svoje materialne ustanove, ampak v tem, da spopolnjuje svojo dušo in vedno više gradi stavbo kreposti in svetosti. Te vrednote so vsakemu narodu potrebnejše kakor bombaž, pšenica, bencin, nikelj ali zlata podlaga njegovega papirnega denarja.

Če se človek z vso silo vrže izključno na materialni napredek, se prej ali slej znajde v razvalini duhovnega življenja. Neverjetno, a vendar resnično: Ko se spopolnjuje, se podira, ruši, uničuje. Kakor je dejal Jezus: »Kdor hoče svoje življenje zavarovati, ga bo izgubil.«

Prav je, da s svojim razumom čimdalje bolj obvladuje snov, materijo, a to le zato, da jo tem popolneje podredi duhu. Snovne vrednote so zares vrednote le, v kolikor človeka usposabljujejo, da more živeti čim bogatejše in čimbolj neovirano duhovno življenje. Drugače je človek v nevarnosti ne samo, da izgubi nebeško kraljestvo, kraljestvo duha, ampak razočaran spozna tudi, da mu je nemogoče v miru

uživati zemeljsko kraljestvo, bogastvo, materialno kulturno udobnost, čeprav je temu kraljestvu žrtvoval vse ostalo.

»Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo.«

Pred dobrimi sto leti so lažni modrijani skusili evropskega človeka prepričati, da božjega kraljestva sploh ni, ali da je vsaj zelo malo verjetno. Čemu ga torej iskati? Če ni gotovo, da je, vendar ni pametno ga najprej iskati. Zato je človek obrnil svoje oči proti zemskemu kraljestvu. To pa tem bolj, ker se mu je posrečilo, dati temu kraljestvu čisto novo vse bolj mamljivo lice.

Pred dobrimi sto leti je preprosto otrod je zamenjal z vsemogočnim, naravnost čarovniškim strojem. Stroja si ne more nabaviti vsak. Tistim izvoljencem pa, ki to zmorejo, je stroj vražji pomočnik, da si lahko nakopičijo krivičnega bogastva na račun majhnih ljudi. Ni nujno, da bi bilo tako; dejansko pa je svet šel to pot. Ko se je v brnenje strojev oglasila Jezusova beseda: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice«, jo je sprejelo sebično in neverno uho kot strašno nesoglasje. »Nebesa prepustimo angelom in vrabcem«, je dejal evangelist zemeljskega kraljestva pred sto leti.

Selma Lagerlöf pravi v legendi o Antikristu, da je njegova zunanja prikazen prav taka kakor Kristusova, le na kroni ima zapisano: Moje kraljestvo je od tega sveta. Antikrist je v zadnjih sto letih s časopisjem, slovstvom, z zastrupljanjem javnega mnenja, s politiko in z vsemi mogočimi sredstvi oznanil osnovno, glavno dogmo svojega evangelija: »Iščite najprej zemeljsko kraljestvo.«

Komunizem je šel samo korak dalje in je namesto »najprej« postavlil: »samo«; zakaj komunizem Boga in duše in pravice ne pozna, vse mu je zgolj materija, snov.

Toda porečete: Kaj imamo z vsem tem opraviti mi kristjani, katoličani?

Če smo iskreni, moramo priznati, da je po materializmu zastrupljeno ozračje tudi v našo dušo dihnilo kužne klice. Jezus je dejal: »Ne morete služiti Bogu in mamonu«. Zadnjih sto let se je krščanskemu svetu zdela ta Učenikova beseda nekoliko pretirana, ne več sodobna, ne več soglašajoča z moderno tehniko, s skoro poduhovljenim kreditnim gospodarstvom, z bajno razvito svetsko omiko.

Zato je krščanski človek zadnje dobe poizkusil služiti hkrati dvema gospodoma,

Bogu za nebesa in mamonu za zemljo. Božji resnici je odkazal samo eno nadstropje, če ne samo podstrešje svoje duše, evangelijsko razsvetljava je napeljal samo v en oddelek svojega življenja in delovanja: nedeljska služba božja, molitev, zakramenti, pri bolj-ših: bolj ali manj bogato notranje življenje. Stvari socialnega, gospodarskega, političnega življenja pa je pustil, da se vladajo po svojih postavah, brez luči Kristusovega evangelija.

V igri »Čudež jezičnega otroka« pravi tast svojemu bogatemu zetu, trgovcu: »Prava reč! Ena duša... ena duša... kaj je to v toku življenja?«

Trgovec: »O, ni Bog ve kaj...«

Tast: »V nedeljo jo spravimo na dan, da gremo v cerkev... ostali čas pa... no, o tem bomo še govorili. Naša duša je dobila svoje, zdaj gremo jest!«

Nobena kriva vera doslej ni zadala krščanstvu tako globokih ran kakor kapitalistični materializem. Zato ni čudno, da je ob tej strašni epidemiji bolehala tudi naša duša. Godilo se nam je morda celo tako, kakor je pesnik Claudel simbolično opisal v »Okradenem tatu«.

»Živel sem s svojo dušo v miru! In najlepše, kar morem povedati o teh dolgih letih svojega življenja je to, da je bila moja duša tako, kakor da bi je ne bilo. Hiša je bila topla, kosilo pripravljeno in duša je pritrdila vsemu, kar sem predlagal; in res, vsa čast ji, kako je znala izginiti, kadar je nisem potreboval. Če je kdaj hotela spregovoriti dve, tri besede, je bilo dosti, da je bilo moje čelo užaljeno, pa je umolknila.«

Komunizem je slepa vera v materijo, zgolj iskanje zemeljskega kraljestva. Kadar nismo najprej iskali božjega kraljestva, kadar smo mislili, da se da hkrati služiti Bogu in mamonu, smo se potegovali za to, da zavlada komunizem.

Ko se zdaj borimo proti tej zablodi, mora biti naše bojevanje iskreno in taktično. Ne mislimo, da je rešitev v tem, če kakor Nemci na Pariz v svetovni vojski, streljamo na Sovjetijo z 42 centimetrskim kalibrom, ali če celo uporabljamo strupene pline pretiravanja in podtikanja. Rajši najprej zavzemimo najbližjo trdnjavo. Okrog svojega srca skopljimo strelske jarke in položimo žične ovire proti sebičnosti, pohlepu in obožavanju materije!

Vsak kristjan, ki hodi v luči Kristusovega evangelija, je v boju proti komunizmu to, kar je bila trdnjava Alcazar v obrambi proti rdeči vojski iz Toleda.

Jos. Šimenc.

Kako je s popolnostjo?

(Dalje.)

Tretji dokaz — zapoved o ljubezni.

Misel, da je prizadevanje za krščansko popolnost samo nekak svet, ne pa zapoved za vsakega, je pognala v našo pamet tako globoke korenine, da moramo tej usodepolni zmoti vsaj z enim dokazom še do živega. Ta dokaz pa je: popolnost je v ljubezni do Boga in do bližnjega, ta ljubezen pa je za vse prva in največja zapoved.

Tiste dni po Jezusovi cvetni nedelji je bilo, bržkone torek potem, ko je imel naš Zveličar v templju več razgovorov s farizeji in pismouki, ki so ga hoteli na vsak način spraviti pred sodnike in v smrt. Tedaj stopi k njemu neki pismouk — kakor je videti, ne iz slabega, grešnega, zahrbtnega namena — in ga vpraša: »Učenik, katera je med vsemi prva zapoved?« Jezus mu odgovori: »Prva zapoved med vsemi je: Poslušaj, Izrael, Gospod, naš Bog, je edini Gospod. Ljubi torej Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem in vso močjo. To je prva in največja zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki« (Mr 12, 28—31, Mt 22, 35—40).

Kaj ima v sebi ta Jezusova tolikokrat navajana »prva in največja zapoved«? Prvič je to čisto prava zapoved in ne samo kak evangelijski svet. Ljubezen ti je torej zapovedana, kakor ti je zapovedana n. pr. vera, čistost, pravičnost ali katerakoli druga krepost. In tako rekoč še bolj zapovedana, ker pravi naš božji Zveličar, da je to prva in največja zapoved. — Drugič je to zapoved za vse ljudi brez izjeme. Jezus ni rekel, da je ta zapoved samo za nekatere vrste ljudi, ne: nobenega ni izvzel. Kakor hitro si človek in kristjan, te že veže ta zapoved. Stvar božja si, Bog pa ima vso pravico, dati ti zapovedi, kakor spozna za prav in umestno. — Tretjič nam pa že besede, s katerimi nam je Jezus to povedal, kažejo jasno, kako zelo moramo Boga ljubiti. Kakor da v človeškem jeziku in govoru ne more najti prave besede, da bi nam z njo povedal važnost, odličnost, potrebo te zapovedi, kopiči razne besede, da bi nam več besedi povedalo, česar nam ena sama ne more. Z vsemi zmožnostmi, kar jih imamo, moramo Boga ljubiti — tako je hotel povedati — in z vsem prizadevanjem: torej res važna in prava zapoved! — Četrtrič pa je rekel in pristavil naš Zveličar: »Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki« t. j. kdor

Boga ljubi, je ta ljubezen v njem moč, ki ga bo nagibala k vsemu, kar je od Boga zapovedano po Mojzesovi postavi in po prerokih. Če boš ljubil Boga, boš ljubil tudi njegovo najsvetejšo voljo: s sladko silo te bo ta ljubezen nagibala, da se boš ogibal vsakega greha, ker ta žali tega od tebe ljubljenega Boga, in se boš vztrajno prizadeval za vse kreposti, ker veš, da Bog hoče te kreposti, da so mu všeč, da nič drugega tako zelo ne želi, kakor da jih more na tebi videti, ker si po njih Njegova podoba. To se pa ne pravi nič drugega kot rasti v popolnosti. Pa tudi narobe bo: čim bolj se boš prizadeval živeti po krščanskih krepostih, tem bolj boš rasel v ljubezni; ta te pa združuje z Bogom samim.

Zdaj pa: kaj le pomeni ta beseda, ki jo tolikokrat slišimo, da nas ljubezen združuje z Bogom? Ne samo to, da po ljubezni začneš ljubiti božjo voljo in da hočeš zato trdno vse, kar On hoče, ampak to pomeni pred vsem, da se po ljubezni res združiš z Bogom samim. Kako pa to? Popolnoma razložiti je to nemogoče, ker so to čisto duhovne stvari. Da boš pa razumel vsaj nekaj, pa tu par prisodob.

Če vržeš v ogenj, v žerjavico kos železa, se to železo razbeli, postane žareče in žgoče kot žerjavica sama. Z drugimi besedami bi tole tudi tako lahko povedali: ogenj se združuje z železom, tako da ga skozi in skozi prešinja. V tem razbeljenem železu je zdaj dvoje: železo in ogenj, ki se je z njim združil in ga prešinil, pa vendar je zopet eno: kos žarečega, ognjenega železa.

Drug primer! Kmečkega fantiča dajo v šolo. Fant se pridno uči leta in leta, zdela latske šole, potem vseučilišče in čez nedolgo — recimo — zaslovi kot velik učenjak. Učenjak bití pa se pravi, če hočemo besedo malo zasukati, tudi tole: vsled bistrega duha, ki ga je dal Bog temu in temu, in vsled vztrajne pridnosti, s katero se je tak učil in učil, se je združilo z njegovo pametjo veliko znanje, velika učenost, velika bistrina duha in zato se tak imenuje in je — učenjak. V njegoví duši je dvoje: bistra pamet in pa to veliko znanje, ki se je z njegovo pametjo nekako združilo.

In znanje je čudovit kras, velikansko bogastvo človeškega duha. Ali je pa tudi največje in najvišje, kar se more združiti s človeško dušo, najlepši cvet, do katerega se more razviti in razcvesti človeška duša? Glej, že krepost je večja in dragocenejša kot

učenost. Ta ali oni n. pr. se je z močno voljo, z vztrajnostjo, čuječnostjo in božjo milostjo n a v a d i l, da je ves krotak, junaško potrpežljiv, ves miren in celo vesel v trpljenju, sama dobrota ga je do bližnjega itd. Prej je bil jezi vdan, občutljiv, maščevalen, v svoji samoljubnosti se ni nič brigal za bližnjega itd. Kaj se je pri tem človeku zgodilo? Krotkost, potrpežljivost, ljubezen do bližnjega so se nekako združile z njegovo dušo, in ker so to lepote nad vsemi lepotami, je vsled te združitve s temi lepimi čednostmi njegova duša sama postala lepa nad vse druge lepote.

Torej p o ognju postane železo p o p o l n e j š e, kakor je bilo prej: poprej črno, rjasto, mrzlo, je postalo zdaj po združitvi z ognjem svetlo, čisto in tako pekoče, da žge kot pravi ogenj. Po učenosti postane duša p o p o l n e j š a kot prej: prej nevedna in nekako okorna, zdaj pa bistro misleča in polna vsakovrstnega koristnega, lepega in globokega znanja — res obogatela je, izpopolnila se je.

Po kreposti pa postane duša že celo p o p o l n e j š a kot je bila prej. Kakor hitro se človek navadi kake kreposti, izgine prejšnja napaka, to se pravi: izgine grdobija, izgine bolezen, izgine onemoglost duše, ki postane zdaj po kreposti lepa, zdrava, močna in pripravna za vse dobro — postala je p o p o l n e j š a.

Zdaj pa še korak naprej! Ali pa ni Bog neskončno popoln, neskončno vzvišen nad vsako človeško vednostjo, nad vsako človeško krepostjo, svetostjo in popolnostjo? In ta neskončno sveti, lepi, popolni Bog se na neizrekljiv način p o l j u b e z n i z d r u ž i najtesneje s č l o v e š k o d u š o. Duša žari v božji lepoti, in božja popolnost odseva z nje. Če postane železo popolnejše, ko se je združilo z ognjem — če postane pamet popolnejša, ko se je združila z učenostjo — če postane duša popolnejša, ko se je združila s krepostjo, kako popolna šele postane naša duša, ko se združi z N e s k o n č n o P o p o l n o s t j o, z Njim, ki je večna Resnica, Dobrota, Ljubezen in Lepota! Vidiš, popolnost je res pred vsem v ljubezni, ki nas druži z Neskončno Popolnostjo.

In čim večja je naša ljubezen do Boga, tem večja in iskrenejša je tudi naša združitev z Njim, tem večja je naša popolnost. Če smo brez smrtnega greha, je to že e n a stopnja naše ljubezni do Boga in naše popolnosti. Če se trudimo, da smo brez radovoljnih malih grehov, je ta združitev, je ta ljubezen in popolnost še večja. Če se pa trudimo, da z dejanji ljubezni do Boga in do bližnjega rastemo ven in ven v tej ljubezni, z drugimi besedami: če se trudimo, da čedalje bolj ljubimo Boga z vsem srcem, z vso dušo z vsem svojim miš-

ljenjem in z vsemi močmi, je naša združitev z Bogom vedno večja in tem bolj odseva iz naše duše božja popolnost in lepota. Največja popolnost človekova je torej v — l j u b e z n i d o B o g a.

Torej zopet: prav nič ni res, da bi bila popolnost samo kak evangelijski svet, ampak čisto prava zapoved, in celo prva in največja vseh zapovedi.

Nič ni res, da je ta zapoved dana samo za svetnike, duhovnike, redovnike, škofo in papeže, ne, ta zapoved je bila in je za vse ljudi stare in nove zaveze, za vsakega človeka brez izjeme: za učenega in neučenega — za ubožca in bogatina — za zdrave in bolne — za može in fante — za žene in dekleta — za kmeta in meščana — za delavca in tovarnarja — za hlapca in gospodarja — za državnega nameščenca in brezposelnega delavca — za trgovca in obrtnika — za gostilničarja in štacunarja — za železničarja in tramvajskega sprevodnika — za zemljaka in bajtarja — za hotelirja in za »pikola« — za mesarskega pomočnika in brivskega vajenca — za natararico in tipkarico — za terice in perice — za dimnikarja in sobnega slikarja — za ljubljansko barabo, za celjskega fakina in tržaškega »mulota« — za vlačužo in tatico — za drvarja in rudarja — za popotnega agenta in za čevljarja na trinožniku — za ženina in nevesto — za zakonske in za »tete« in »strice« pri hiši — za hribovca in dolinca — za pastirja in oskrbovalca planinskih koč poleti in pozimi — za zrakoplovca in mornarja — za policaja in vojaka — za žandarja in za potepuha, ki ga žene vklenjenega — za financarja in tihotapca — za konjederca in mešetarja — za študenta in čevljarskega vajenca — za gledališkega igralca in za cestnega pometača — za učitelja v osnovni šoli pa gori do veleučenihi gospodov vseučiliških profesorjev — za zdravnika in padarja — za advokata in za »strganega dohtarja« — za veletrgovca in za kupčevko, ki po kmetih jaja, maslo in kure kupuje — za grofa in berača — za »Vašo gnado« in za cunjarja — za ministra in postrežčka — za ekselenco in za čistilca »cipela« — za »milostljivo gospo« in za kravjo deklo — za »narodno damo« in dninarico — za velepolitika in za gospoda župana — za časnikarja in za oklicevalca časnikov — za jetnika in za gospoda sodnika, ki ga je obsodil — za kralja in gosjega pastirja — za poštenjake in podivjane surovine — za »Sokola« — za »Orjuna« in »borbaše« — za kongreganista in komunista — za JRZjevce in JNSarje — za krščanskega delavca in za boljševeka — za glasbene umetnike in male harmonikarje — za pesnike in romanopisce — za poštenjake in podivjane surovine — za

ponočajke in kvartopirce — za take, ki so že obhajali 20-, 30-, 50- ali še več letnico, odkar so bili zadnjič pri spovedi, in za take, ki vsak teden prejema sv. zakramente — za kranjske fante in za štajerske »pjebe« — za primorske »čeče« in »pupe«, za dolenjske »punčare«, za idrijska »zijala« in gorenjske »dekličice« — za mišičaste »hribokobacarja« vrh Triglava in za ubožegega stoprocentnega invalida — in tako dalje in tako dalje — za vsakega, ki sliši na ime »človek«: kdo bi mogel vse naštet! In to povsod, če si doma ali na tujem, če greš v Ljubljano, Zagreb, Belgrad, Skoplje, Sarajevo ali pa v Ameriko, Avstralijo, Kanado, Buenos-Aires ali magari prav gori na luno. In vedno in vselej tako: ob misijonu in na pustni torek — v šolskem letu in na počitnicah — v uradu in

trgovini kakor v taborišču na Zelenici ali pod Martuljakom, v cerkvi ali na podu, ko proso manete — v petek ob skušnjavi od pečene kranjske klobase ali v svetek ob revnem kislelem zelju — v »letih nerodnih«, ko »frčiš«, ali v umirjenih in umerjenih starejših letih — na božji poti ali ko vinograd okopavate in grozdje trgate — pri trdem delu ali pri »dobri volji« — doma v tih kamrici ali v železniškem vozu — ko zvečer rožni venec moliš ali na volišču za občinske in državne volitve — na »ohceti« in ob smrtni uri — v času in večnosti, prav povsod in vedno in brez prestanka je nad teboj, okoli tebe in v sami tvoji duši Bog in njegova prva in največja zapoved in tvoja prva in največja dolžnost: Prizadevaj se za popolnost — z ljubeznijo do Boga in do bližnjega!

Dr. Ant. Zdešar, C. M.

Prpravimo srca!...

*Molimo, kristjani,
adventni je čas:
Devica Marija
prihaja med nas.
Prpravimo srca
in duše ji vsi,
da Dete nebeško
nam v nje položi.*

*Brezmadežna, pridi,
Zveličarja daj
vsem onim, ki pota
zgrešili so v raj.
Ti zarja rešilna,
Brezmadežna si,
k Zveličarju vodi
vse, ki so v temi.*

*Prosimo, kristjani,
adventni je čas,
naj božji Zveličar
se vrne med nas.
Brezmadežna, bodi
med nami vse dni,
otroci smo tvoji,
ti mati nam si.*

Mali Gregor.

„Blagrovani me bodo vsi rodovi...“

Na mnogotere načine se spolnjuje prosoška napoved, ki jo je izrekla Marija pri obisku sorodnice Elizabete: »Glej, blagrovani me bodo odslej vsi rodovi« (Lk 1, 48). Kdo more prešteti vse molitve, zložene in opravljene v teku stoletij na njeno čast, vse pesmi, spete v njeno slavo?

Med molitvami, s katerimi časti sv. Cerkve Mater božjo, zavzema odlično mesto tudi »Malo opravilo na čast blaženi Devici Mariji«, ki smo ga pred nedavnim v lepem prevodu in krasnem dvojnem tisku, latinskem in slovenskem, dobili tudi Slovenci. Z njim bomo mogli tudi mi še lepše in vdaneje ko doslej častiti božjo in svojo Mater ter si po

njem zagotavljati od nje varstvo in pomoč v duhovnem, pa tudi v časnem življenju.

Kaj je »Malo opravilo«?

Malo opravilo je skrajšano (zato »malo«) kanonično opravilo ali skrajšan »brevir«, kakor ga molita duhovščina in večji del tistega redovništva, moškega in ženskega, ki ima slo-

* »Brevir« ali latinsko »breviarium« je bogoslužna knjiga, ki obsega molitve, psalme, berila iz Sv. pisma i. dr. antifone, slavospeve in še marsikaj. »Kanon« pa pomeni predpis, pravilo, vodilo. Brevir se imenuje tudi kanonično opravilo zato, ker sta vsebina zbranih molitev kakor tudi čas, ob katerem se morajo opravljati po predpisih svete Cerkve, natančno in v podrobnostih urejena.

vesne zaobljube, in sicer ob Marijinih praznikih.

Je pa »Malo opravilo« najlepši del brevirja, to so tiste molitve, ki z njimi sv. Cerkev po omenjenem duhovništvu in redovništvu časti Mater božjo ob njenih praznikih. Redovniki in redovnice, ki nimajo slovesnih zaobljub, pa namesto celotnega brevirja opravljajo »Malo opravilo« bodisi skupaj v zboru ali zasebno.

Malo opravilo sestavljajo kakor brevir sledeči deli: 1. Jutrnjice ali »matutin« in hvalnice ali »laudes«, 2. prva ura ali prima**, 3. tretja ura ali terca, 4. šesta ura ali seksta, 5. deveta ura ali nona, 6. večernice ali vespere, 7. sklepnice ali komplet.

Jutrnjice so po pravilu sv. Benedikta nočne molitve, hvalnice pa prva dnevna molitev. Tako delimo torej vse opravilo v eno nočno molitev, t. j. jutrnjice in sedem dnevnih molitev, t. j. od hvalnic do sklepnic.

Vendar ni nujno, da bi morali posamezne oddelke odmoliti natančno ob času, po katerem se imenujejo. Poklicna opravila bodo težko komu dopuščala, da bi se mogel točno ravnati po označenem redu. Vendar naj se, ako ne opravičuje važen razlog, jutrnjice in hvalnice opravijo v času od dveh popoldne prejšnjega dne do poldneva naslednjega dne, prva in tretja ura od zjutraj do opoldne istega dne, šesta in deveta ura pa po opravljenih prejšnjih dveh vsaj do večera, večernice in sklepnice se pa lahko odmolijo v času od poldne do večera. Če hočemo večernice in sklepnice moliti pozneje prav za večerno molitev, lahko jutrnjice in hvalnice naslednjega dne opravimo že prej, vendar ne pred drugo uro popoldne, pa potem zvečer zmolimo še večernice in sklepnice za tisti dan.

Koliko časa traja vsak dan molitev »Malega opravila«? Približno 40 minut. To je odvisno od tega, kako hitro kdo moli, odnosno izgovarja, in če moli sam zase ali skupaj v zboru.

Kako je »Malo opravilo« nastalo?

Malo opravilo je nastalo v 10. stoletju. V 12. stoletju je bilo uvedeno že skoraj v vseh samostanskih in kapiteljskih cerkvah, kjer so poleg vsakdanjega kanoničnega opravila zmolili še Marijino malo opravilo. Sv. Peter Damijanov († 1072) izpričuje, da je bila molitev Marijinega opravila močno razširjena med duhovščino v Italiji. Sam jo je v mnogih cerkvah vpeljal in vneto priporočal. »Eno vemo iz-

** Rimljani in Judje so začeli šteti dan namesto o polnoči, kakor mi, šest ur pozneje z našo šesto uro zjutraj, zato je njihova prima hora (prva ura) naša šesta, tertia (tretja) deveta, sexta (šesta) dvanajsta in nona (deveta) naša tretja ura popoldne.

vestno«, piše, »da si bo tisti, ki bo pobožno in vneto vsak dan odmolil »Malo opravilo« v Marijino čast, zagotovil na dan svoje smrtne stiske varstvo Matere Sodnika samega.« — V slovečem samostanu Cluny-ju ga je vpeljal opat Hugo († 1109) najprej za bolne menihe.

Pomen »Malega opravila«.

»Malo opravilo« je dobilo važen pomen zlasti ko so vzcetele številne ženske redovne družbe, ki je pri njih vpeljana kot obvezna molitev. Marijino opravilo naj bi jih vsak dan iznova spominjalo na Vzor krščanskega devišstva ter jim posredovalo priprošnjo Matere Gospodove, čigar službi so se po njenem zgledu popolnoma posvetile.

Kakor s kanoničnim, tako tudi z »Malim opravilom« v prvi vrsti molimo Boga, se mu za prejete dobrote zahvaljujemo, mu za svoje grehe zadoščujemo in prosimo potrebnih milosti sebi in vsem, za katere smo se namenili moliti. Moliti in častiti Boga so sicer dolžni vsi ljudje. Žal se tej veliki, neodklonljivi dolžnosti marsikdo odteguje ali jo le malomarno opravlja. Sv. Cerkev daje Bogu namestilo po svojem duhovništvu in redovništvu ter po vseh, ki se jim prostovoljno pridružijo z istimi molitvami. Z molitvijo posreduje sv. Cerkev med Bogom in ljudmi, dviga svoje roke proti nebu in sprejema iz nebes za svoje otroke milosti in se zopet sklanja navzdol, da sprejema darove in molitve, ki jih prinašajo njeni otroci Bogu Očetu, in jih polaga pred prestol vse-dobrotnega Boga. Tako je občevanje z Bogom, ki se vrši po molitvi, stalno dnevno opravilo sv. Cerkve. Molitev korenini v njenem bistvu in namenu. Molitev je nujna naloga svete Cerkve, njeno neodložljivo delo, njeno dihanje in utripanje njenega srca. V molitvi se sv. Cerkev na najboljši način združuje s svojo nebeško glavo: Kristusom, »ki je v dneh svojega življenja na zemlji daroval prošnje in molitve s silnimi klici in solzami njemu, ki ga je mogel oteti smrti, in bil uslišan zaradi bogovdanosti« (Hebr 5, 7), in »ki tudi na desnici božji prosi za nas« (Rimlj 8, 34). Kaž je za nebeški Jeruzalem molitev poveličanega velikega duhovnika Jezusa in molitev z njim združenih angelov in svetnikov, to je za Cerkev božjo na zemlji liturgično kanonično, pa tudi »Malo opravilo«, s katerima sv. Cerkev, kakor pojememo v slavonspevu na obletnico cerkvenega posvečenja, tekmuje z nebeščani v proslavljanju Boga.

Z Bogom gre posebno češčenje preblaženi Devici Mariji. To češčenje je sicer bistveno nižje od češčenja, kakor ga moramo skazovati Bogu, toda višje od češčenja vseh svetnikov in celo angelov. Saj je Marija milosti polna, brezmadežna Devica in Mati božja. Noben svetnik

in tudi noben angel ne more primerjati svojega dostojanstva in svoje svetosti z dostojanstvom Marijinega božjega materinstva in njene svetosti. Marija je v najtesnejši zvezi z Jezusom, ki je pravi Bog in tudi pravi človek. Kdor pa časti in ljubi Jezusa, ta mora skazo-

vati dolžno češčenje in posebno ljubezen tudi njegovi presveti Materi. To češčenje skazujemo na posebno odličen način tudi z molitvijo »Malega opravila«. Ta molitev nas vedno bliže vodi — po Mariji k Jezusu.

P. Kolumban Oberstar, S. O. Cist.

Marija zmagalka

*Strmé Te pozdravljam,
prelepa, prečista,
ki greh in pekel Te
premagala nista!*

*Obljubil Ti zmago
sam Bog je nekdanj,
ko zemeljski raj nam
ugrabil je zmaj.*

*Stojiš zmagoslavno
na kači, Marija,
a srd onemogel
pod Tabo se zvija.*

*Ne vstane, ne plane
pekla več glavar
in Tebe, brezgrešna,
ne zmaga nikdar!*

F. Neubauer.

Duhovna izložba za Katoliško akcijo

Dvanajst mesecev je bila ta izložba odprta — Bog daj, ne brez koristi! — in sedaj se zapira. In še je dokaj ostalo.

Veda. Veda je visoko delo človeškega uma v službi resnice. Duh, ki ne dela, otopi, kakor zarjavi plug, ki z njim dalje časa ne orjejo. Plug reže brazde, razum si utira steze k resnici. Ker je človeški um omejen v svojih raziskavanjih in podvržen zmotam, so njegove steze pogostokrat nezanesljive in nevarne. Te znanstvene steze so toliko nevarnejše, kolikor manj se prevzetan znanstvenik tega zaveda. Malo ve, kdor misli, da veliko ve. Le ponižni duh varno hodi po višinah vede, ker je vsak čas pripravljen prijeti za roko večšega vodnika. Ni ga vodnika, ki bi mogel reči: »Jaz sem pot!« — razen enega, ki je Kristus.

Vera. Nadnaravna vera je človeku za življenje in zveličanje potrebna. Vse njegovo življenje od rojstva do smrti sloni na veri. Brez vere se človek ne more v ničemer izobraževati. Kadar in kjer je vera v razodete božje resnice težja, tedaj in tam je tudi zasluženje vernega človeka večje. Vendar nadnaravna vera nikomur in nikoli ni pretežka, samo če hoče človek sprejeti milost, ki jo Bog vsakomur v zadostni meri daje. Vera je toliko lahka, da morejo verovati tudi otroci in obenem toliko težka, da morajo verovati tudi odrasli in učeni. Vendar je vedno lažja vera v Boga, kakor vera v nekaj, kar je brez Boga.

Kakor more učenec verovati svojemu učitelju, ki učenca v znanju presega, tako more človeški um verovati le božjemu umu. Ne gre za to, kakšen bi moral biti Bog, da bi mogel človeku dopasti, marveč gre le za to, kakšen mora biti človek, da more Bogu dopasti. To pa bodi jasno vsakomur: **B r e z v e r e n i m o g o č e B o g u d o p a s t i.** Kaj moramo verovati, nas uči Kristus — Resnica.

Zahvala. Zahvala ne stane veliko, pa veliko velja. Zahvala je najnaravnejši in najprimernejši dar, ki ga moremo dati dobrotniku. Ker je Bog naš največji dobrotnik v vseh rečeh, gre Njemu zahvala za vse — tudi za križ in trpljenje. Zahvalna pesem bi morala neprenehoma prihajati iz naših src. Pač na to je mislil Gospod, ko nam je dejal: naj neprenehoma molimo. Eden izmed najlepših govorov, kar jih je prišlo letos ob naših slovesnih prilikah iz láiških ust, je bil — tako sodim — nagovor našega bana 18. oktobra t. l. ob otvoritvi bežigradske gimnazije v Ljubljani. Jedro njegovega govora je prejelo najvišji poudarek v izredno zgledni besedi: »Hvaležnost je največja izobrazba.« Dostavljamo: Pa tudi največja moč in skrivnost na zemlji, kar priča učlovečena božja beseda v »Evharistiji«, kar pomeni: »Lepa zahvala«. Tako nas Sin božji uči, katera je naša vélika dolžnost na zemlji.

Življenje. Govorimo o duhovnem življenju. Začetniki so v duhovnem življe-

Firenze.

Najčistejša Devica

Baroc.

nju navadno zelo goreči. Vse prvovrstne knjige bi radi prebrali, da bi se čimprej povzpeli na vrhunec popolnosti. Vse bogoslužne vaje bi radi vršili, vse krščanske kreposti bi radi gojili: danes krotkost, ju-

tri molčečnost, in tako dalje; teden za tednom, mesec za mesecem, samo da bi vzrastli v duhovnem življenju. In potem? Potem se bi morda zgodilo, da bodo »v zamaknjenju gledali Gospoda«. Toda — na-

posled se človek v preskušnjah postara in prepriča, da je ena pot k popolnosti, ki je boljša ko vse druge poti. Ta pot je: **J e z u s K r i s t u s**. Tudi sicer si more človek pridobiti neko popolnost v naravnih krepostih, vendar ima še dolgo pot do prave svetosti. Ni pa mogoče rasti v spoznanju in ljubezni Jezusa Kristusa, ne da bi obenem raste v svetosti in popolnosti. Hoja za Kristusom je hoja na vrhunec krščanske popolnosti in v tem je skrivnost resničnega duhovnega življenja.

Ž r t e v. Žrtev pomeni vse, kar človeka nekaj stane, da to izroči ali izvrši. Govoriti ali molčati n. pr. samo na sebi ni žrtev; vendar govoriti, kadar bi človek najrajši molčal; ali molčati, kadar bi človek rajši govoril, to je žrtev, ker stane nekaj premagovanja. Kar malo ali nič ne stane, je malo ali nič vredno. Koliko žrtev je že stal ruskega človeka strahotni boljševizem in koliko žrtev mora nemški človek prinašati za svoj nacionalizem. Vendar sta boljševizem in nacionalizem dva ideala, ki ne moreta osrečiti človeške družbe. Škoda tolikih in takih žrtev! Rešitev more priti le od tretjega človečanskega ideala: od **krščanstva**. Ta ideal daleč prese-

ga strojnega suznja v sovjetski Rusiji, kakor tudi novodobnega pogana v nacionalni Nemčiji. Le krščanski človek je zdrav človek, vsi drugi ljudje so ranjeni in bolni; na dušnih in telesnih ranah hirajo, v temi in praznoti — umirajoče žrtve. Ali naj katoličanstvo, ki hrani v sebi večno resnico, dobroto in lepoto, ne pozna in ne prinese nobenih žrtev? Na te žrtve nas kliče »Katoliška akcija«. So pa tri glavne vrste človeških žrtev. Žrtev molitve, žrtev dela in žrtev trpljenja; največja in najvažnejša med njimi je trpljenje. Kristus bi nas mogel odrešiti z molitvijo, ko je 40 dni in noči v puščavi molil in se postil. Kristus bi nas mogel odrešiti s svojim delom, ko je bil 30 let svojim staršem v Nazaretu pokoren. Odrešil nas pa je na križu s trpljenjem, ki je bilo dovršeno z besedo »Dopolnjeno je!« Najhujše trpljenje — največja žrtev! »Katoliška akcija« hoče vsem naklanjati milost odrešenja. To ne gre in ne pojde brez žrtev. Kaj je slepih, hromih in ubogih med nami! »Katoliška akcija« hoče in mora biti: oko slepim, noga hromim, mati ubogim. »Katoliške akcije« ni brez katoliške žrtve.

A. V. M.

*Bazilika sv. Ambrozija v Milanu. Notranjščina
(God sv. Ambrozija, patrona čebelarjev, 7. decembra)*

Judež je prodal Gospoda za 30 srebrnikov; danes bi ga ceneje, ker jih je več.

Tudi krivične sodbe se izrekajo v imenu pravice.

Iz vsakdanjega življenja

Dolčas — ali res?

Zima je tukaj in z njo so prišli dolgi dnevi in spremljajo jo dolge noči. Če je le nekoliko bolj megleno, pa je še dan kar v noči. Ljudje pa drug drugemu tožijo: Dolčas je, — ali ni dolčas?

Nič ne morem ugovarjati. Tožba je kar upravičena. Zimski dnevi niso kakor dnevi življenja, so bolj dnevi smrti.

Bolj čudna je pa pritožba, katero smo slišali pred kratkim iz ust Dremavčevih in Zamudovih ljudi, češ da se njih bratje doma pritožujejo, da jim je med molitvijo dolčas in da med mašo ne vedo kaj početi.

»Kaj bi ti rekla na tako pritožbo, Pomagajeva?« je kar naenkrat priletelo vprašanje na Pomagajevega dekleta. Pa se je revica tako prestrašila tega nenadnega vprašanja, da ni vedela kaj odgovoriti. Sam ljubi Bog v nebesih ve, kje so bile prav takrat njene misli: ali pri Bogu v nebesih ali med ljudmi na zemlji ali še kje drugod.

»Meni so take besede in pritožbe dokaz duševnega uboštva, kaj pa tebi?«

»O, pri Zamudovih niso siromaki, pa tudi pri Dremavčevih imajo še kar precej premoženja.«

Kar na smeh nam je šlo pri tej razlagi. Radi verjamemo, da so s časnim blagom pri obeh hišah še kar dovolj založeni, notranjega, duhovnega bogastva jim pa kar na debelo primanjkuje. Pomagajeva je pa debelo gledala, kakor bi bila hotela vprašati: »Čemu se mi pa posmehujete! Kdo je bolj pameten, jaz ali vi?«

»Veš ti, boterca,« smo ji rekli, »tega nič ne trdimo, da bi pri teh dveh hišah ne imeli tega, kar potrebujejo za vsakdanje življenje na zemlji. Toda če tožijo, da jim je dolčas pri nedeljski službi božji in če si ne znajo pomagati, da bi iste boleznj več tudi ne občutili pri molitvi, potem to pove, da v glavi ni vse v redu. Komu pa je dolčas pri nedeljski božji službi, kaj ti meniš?«

»Kdor ne zna brati iz molitvenika, ta skoraj ne ve, kaj naj počne v cerkvi med sveto mašo, če mu poleg tega še molitev rožnega venca ni domača.«

»Nekaj resnice je na tvojem odgovoru. Toda tudi molitvenika se ta ali oni lahko naveliča, zlasti če prebira vedno eno in isto mašno besedilo.«

»Potem pa ne vem, kaj bi rekla.«

»Taki ljudje, ki tožijo, da jim je pri nedeljski službi božji dolčas, ne znajo ži-

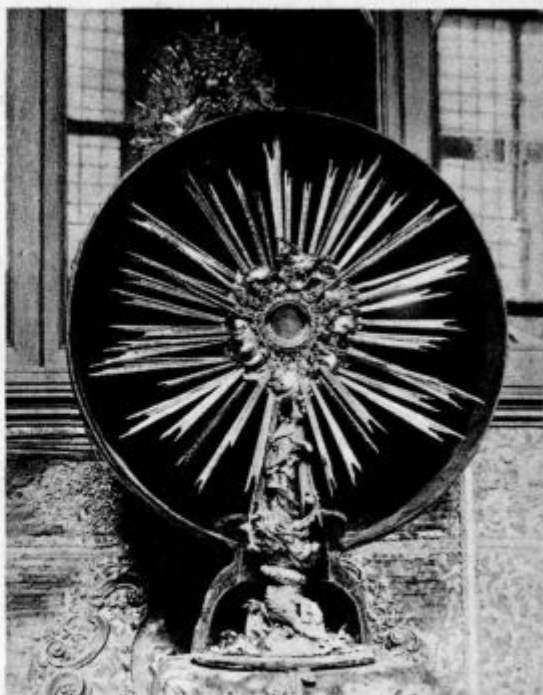
veti in se ne znajo uživeti v lepoto cerkvenega leta. Saj veš, kaj je cerkveno leto?«

»Tako. Malo že vem.«

»S cerkvenim letom živeti ali se vanj uživljati se pravi, poznati dobe in praznike vsega cerkvenega leta, tako da vemo, kaj pomenijo in na kaj nas opozarjajo in opominjajo. Vedeti nam je treba, kdaj je advent in kaj ta čas pomeni, poznati je treba naloge postnega časa, ne samo, da se pravilno postimo, ampak tudi, da se po notranje pripravljamo na velikonočni praznik; pa spet moramo poznati smisel povelikonočnih nedelj in praznikov, kakor tudi dolge vrste nedelj po Binkoštih. Prav tako je potrebno, da smo poučeni, kaj nam oznanja Božič, kaj Velika noč, kaj Binkošti; poglobiti se moramo v skrivnosti Marijinih praznikov in razumevati moramo svetniške godove in praznike. Skratka: Namen cerkvenega leta je, da bi verniki Kristusa spoznavali, vzljubili in se s pomočjo njegovih milosti po njem oblikovali.«

»Hm! Veliko je to.«

»Pa je potrebno. Brez pravega umevanja cerkvenega leta ni pravega življenja s Cerkvijo, in se ni mogoče povzpeti do

Monstranca s 6580 demanti v loretski zakladnici v Pragi

prave in resnične pobožnosti. Nedelja brez pobožnosti pa ne more biti prava nedelja.«

»Kdo pa more imeti vse to v glavi?«

»Kdo? Vsak človek, če hoče biti vsaj malo in to z dušo in s telesom katoliški kristjan.«

»Ali ni to pretežko? In pa preveč?«

»Pa ne bo. Poglej! Vsako leto moraš žeti pšenico, in vsako leto s srpom. Vsako leto je treba orati njive. In vsako leto s plugom. Ali je to kmetu pretežko? Dan za dnevno izdeluje čevljar obutev in vedno rabi pri svojem delu kopita. Ali bi ne bilo dovolj enkrat samkrat v življenju iti s srpom na njivo, pa bi bilo žito požeto za vse življenje, ali bi ne bilo dosti samo enkrat v življenju njivo preorati in bi bila preorana za vse življenje, ali bi ne bilo dovolj en

sam čevljar dati na kopito, pa bi bila na ta način narejena vsa obutev?«

»Kako smešno danes vprašujete!«

»Nič smešno in nič za šalo, vse zares.«

»Saj vendar vse vemo, da se mora žito vsako leto žeti s srpom, da se mora njiva preorati s plugom in da mora čevljar dati vsako obutev na kopito.«

»Dobro! Potem pa moramo tudi vedeti, da se moramo vsako leto na novo uživljati v skrivnosti in v lepoto in v bogastvo cerkvenega leta, pa ga še ne bomo doumeli do dna. Zenjicam se ne zdi odveč, da morajo vsako leto sproti žeti žito, kmetu se ne zdi odveč, če mora vsako leto preorati njive, čevljarju se ne zdi odveč, če mora vsako obutev dati na kopito, in katoliškemu kristjanu naj bi se zdelo odveč in preveč, če se mora vsako leto sproti in na novo uživljati v cerkveno leto in v njegove svete čase in praznike. Zakaj, le kdor cerkveno leto dobro pozna, temu ne bo nikoli dolgčas pri službi božji.«

»Kaj pa pri molitvi?«

»Treba je, da znate moliti.«

Posmeh! Češ, ali misliš, da ne znamo?

»Pa je le res: Med znati in med res znati je velik razloček. Če znaš besede dobro izgovarjati, se to še ne pravi, da znaš tudi dobro moliti. Koliko jih pa je med nami, ki niti besedila ne znajo, prav za prav nočejo pravilno izgovarjati. Nekaj zagodejo in zamrmrajo. — Ali naj je to godrnjanje in to mrmranje pravilna molitev? Ob takem godrnjanju res ni nič čudnega, ako postaja molitev dolgočasna.«

»Prav kakor pri nas vedno pravijo!« se vtakne v to modrovanje Narobeževa Anka.

»Kolikokrat ste že slišale, da je telo brez duše mrtvo!«

»Pa res! Že milijonkrat!«

»Milijonkrat ravno ne, velikokrat pa. Kakor je pa telo brez duše mrtvo, prav tako je mrtva molitev, dokler obstoji iz samih besedi, recimo še celo večkrat iz nerazložno izgovorjenih besedi. Taki molitvi manjka življenja.«

»Kako naj bo molitev brez življenja! Saj ni človek!« je hi-

*Nagrobni spomenik na ljubljanskem pokopališču
Oddelek za duhovnike*

*Načrt izdelal arhitekt prof. Plečnik, delo vodil inž. Suhadolec
Podoba Kristusa je umetniško delo kiparja Pengova. Kamnoseška dela je izvršila tordka Feliks Toman. Drevo križa je iz švedskega granita. Višina križa s prečnikom 4.20 m. Napisi:*

Sacerdotes Christi in pace! (Duhovniki Kristusovi — v miru!)

Drugi napis:

Fratres fratribus posuerunt. Bratje postavili bratom

tela ugovarjati Molčinova Reza, ki je bila vedno s svojimi mislimi vsaj pol ure za ostalim svetom.

»Kar je za življenje telesa duša, to je za življenje molitve namen. Kdor ve prav odgovoriti na vprašanje, čemu molimo, ta bo vedel, kaj je namen pri molitvi. Namen pri molitvi je vsebina našega pogovora z Bogom.«

»Meni se pa le vsebina nekaterih molitev zdi predolgočasna,« je posegla vmes Dobravčeva Ivana. »Vzemimo rožni venec: po desetkrat se ponavlja ena in ista misel. Čemu!«

»Prav, da si nas obrnila na to stran naših molitev. Tudi te molitve niso dolgočasne, če jih znamo prav moliti. V rožnem vencu stopa pred nas domalega ves Katekizem: vsa zgodovina našega rešenja, vsi glavni dogodki Jezusovega in Marijinega življenja se vrste pred našimi duševnimi očmi. Kdor le malo pozna prelepe zgodbe sv. pisma, mu noben del sv. rožnega venca ne bo dolgočasen. Ali pa litanije! Vsak naslov v litanijah Imena Jezusovega nam odkriva velikost njegovega veličastva. V litanijah presvetega Srca se nam na čuden in prečuden način odkriva ves svet obsegajoča ljubezen Kristusova. Vsak vzklik v litanijah M. B. nam spet predstavlja božjo Mater in njeno veličino. Če hočeš prav spoznati sv. Jožefa, potem preudari pazno naslov za naslovom v njemu posvečenih litanijah. Kdo bi ob litanijah vseh svetnikov ne znal občudovati vse milijone in milijone presegajoče trume nebeških prebivalcev! Toliko jih je kot zvezd na nebu. In kakor se zvezda od zvezde loči po svetlobi, tako se svetnik od svetnika loči po lepoti krepotnega življenja. Vsi pa so udje ene velike nebeške družine, katere glava je Kristus.«

Upam, da smo se ločili vsi ene misli in vsi z enim sklepom: Če hočemo v pobož-

Stična: Poldne zvonil

nosti napredovati in ne nazadovati, je potrebno, da gremo za svetom naprej. Poznavanje cerkvenih svetih časov in obredov — »liturgično gibanje«, povedano s tujo besedo — in poznavanje svetega pisma nam ne sme biti tuja, nepoznana dežela. Bogastvo cerkvenega leta ne sme biti za nas zaklad, ki leži zakopan sedem metrov globoko pod zemljo; naša dolžnost je, da ga dvigamo leto za letom, da leto za letom pokušamo dragoceno vodo njegovih studencev...

J. Langerholz.

Beseda iz fantovskih vrst

Naš prelepi list »Bogoljub« ni tiskan samo za dekleta, marveč je prav tako potreben in koristen tudi za fante. To je naš družinski list poln zanimivosti in pouka, da smo lahko z njim popolnoma zadovoljni. Zato bi se pa morali prizadevati, da ga po vseh družinah spoznajo in naročijo.

M a t e r a m je Stvarnik vcepil v srce izredno ljubezen do otrok; vsaka želi, da bi svoje otroke dobro vzgojila. Krščanske matere vedo, da je podlaga sreče vzorna vzgoja. Vzgo-

ja pa mora sloneti na temelju, ki je strah božji. Med glavnimi pravili za dobro vzgojo je na prvem mestu prevažno pravilo: »Moli in delaj!« Pomoč za vzgajanje pa dobivajo dobri starši v zanesljivi knjigi, v poučnem in vzgojnem časopisu, kakor je »Bogoljub«.

Mladina hoče razvedrila: če ga ne dobi doma v priporočljivi knjigi ali dobrem krščanskem časopisu, si ga išče drugod, morda v kalnih virih, na opolzkih potih. Pridržavati mlade ljudi dcma ni lahko, ako se jim ne nudi pri-

merno berivo, ki jih v prostem času zaposli in razvedri. Koliko zabave in poštenega veselja doživi človek, ki išče pouka in znanja v res dobri knjigi. Zalostno je pa tam, kjer se mladi ljudje ob nedeljah po kosilu razidejo na vse strani in se potem do večera potikajo po sumljivih družbah.

Z dobro vzgojo je treba zgodaj začeti, da se mladi ljudje ne navadijo v prostem času pohajkovati. Slaba razvada se težko popravi. Prav zgodaj jim je treba naročiti »Bogoljuba«. Če se z njim sprijaznijo, ga ne bodo mogli pogrešati, in s tem je dobra vzgoja zagotovljena, saj dobe v njem dovolj nagibov in zgledov za lepo in plemenito življenje.

Mlad fant se mora zgodaj zavedati, kaj je zanj moštost, kaj mu je v ponos in čast in kaj mu je v sramoto. Ali ste, fantje, brali v »Bogoljubu« lanskega leta razpravo z naslovom »Fantovska čast«? Če ne, je še vedno čas, pa tudi potreba.

Komur pa »Bogoljub« ali krščanska knjiga ne diši, kaj kmalu zajde med one vrste mladostnežev, ki jim je venomer na mislih ponočevanje, krčma, družba razigrancev in pokvarjenec. Kdor se jim pridruži, začne ostajati med službo božjo zunaj cerkve, se morda celo tako spozabi, da se iz fantov-poštenjakov norčuje. Zopet drugi mislijo, da se postavijo, če

† Teodora Fornazarič

(Glej dopis!)

delajo med službo božjo nemir in klepetajo, namesto da bi pazili na obred svete maše in bi se tako v polni meri udeležili sadov svete daritve.

Starši, ki se malo brigajo za svoje doraščajoče otroke, mislijo, kako so njih ljubljenci v vsakem oziru vzorni; ne vedo pa, kako jih skvarjajo poredni tovariši. Potem se pa čudijo, ko opazijo, da je fant naenkrat ves drugačen in nedovzeten za lepo besedo. Mladina, ki se dodobra seznanja z vsebino »Bogoljuba«, pa že ve, kaj je nedeljska dolžnost in kako je treba biti pri sveti maši. Kjer se pa mladi ljudje ne brigajo za dobro branje in ne za »Bogoljuba«, tam je tarnanje na dnevnem redu, da so sinovi zašli med ponočnjake in lahkoživce. Kako žalostno je to! Matere jim prigovarjajo, da bi pristopili večkrat k svetim zakramentom, toda kaj, ko jih pokvarjenost zadržuje in je morda že vse izgubljeno. »Bogoljub« je pa pisan v toplem evharističnem duhu; če bi ga fantje prebirali že v zgodnjih letih, bi gotovo postali dobri prijatelji Jezusovi in večkratni gostje pri mizi Gospodovi.

Torej: »Bogoljuba« v roke, dokler je še čas! Prosim Vas, drage matere, ne bodite hude, ko vam v tem oziru tako mlad piščanec navste daje.

Novi oltar v župnijski cerkvi višnjegorski

Pa še besedo očetom.

Tudi naši očetje so ponosni, če so vzgajili svoje otroke tako, da jim niso v sramoto in da se ni treba bati za njih bodočnost. Srečni so očetje, ko vidijo okrog sebe poštene, odločno krščanske in delovne fante, pa pridna in vesela dekleta. Kaj rado se pa obrne na slabo, če v družini ni vzgojnega smisla in razumevanja, če ne vlada trda roka, marveč popustljivost in površnost, kajti med svetom je toliko zank in mrež, da ta in oni brž zabrede. Zato je treba iskati pripomočkov in sicer takih, ki so boljši od brezovega olja, in to je dobra knjiga, dobro berivo, zanesljiv verski časopis.

Kaj naj rečem dekletom?

Dobra dekleta, hčere Marijine, »Bogoljuba« prav rade prebirajo, zato ga tudi dobro poznajo. Iz ust vzornih deklet se nemalokrat sliši tarnanje, kako slabi so nekateri fantje, posebno mlajši. Nakurite jih, da bodo kaj primerne brali in da bodo zlasti začeli ceniti deklisko in fantovsko čast.

In Vi fantje kongreganisti! Ali niste tudi Vi poklicani za razširjanje Vašega »Bogoljuba« med svojimi prijatelji? Skrbite zlasti, da se ga bodo oprijeli 15, 16 letni mladenci, ki prihajajo v najbolj odločilna leta. Kako dobro delo boste s tem izvršili, ste lahko prepričani. S. Š.

Stoji, stoji tam sivi samostan

Oj z Bogom, srečno mesto mirnih samostanskih ulic in ljudi!

Kazalec na samostanski uri v križnem hodniku je pravkar skočil na enajsto in enajst udarcev se je zvonko odmevaje razlilo po vseh samostanskih hodnikih. Zbal sem se, da ne izrabljam morda že predolgo samostanskega gostoljublja in prijaznosti redovnikov. Samo en pogled sem še naglo vrgel gori na zanimivo sliko nad izhodnimi klavzurnimi vrati, na sv. Bernarda v beli kukuli (halji), klečečega pred Marijo. Levica mu oklepa velik spokorniški križ, desnico polaga na knjigo, ves obraz mu pa žarno strmi v presv. Mater božjo.

»Lepo se me dojmi, g. opat,« sem povzel besedo, »da na vseh važnejših mestih v samostanu srečujem sv. Bernarda, vašega največjega redovnega očeta!«

»V našem življenju je že tako, da nam je vedno treba pobud zdaj z besedo, drugič zopet z zgledom. In takele podobe na stenah nas lahko mnogo pouče. Ko bi le znali umeti njih govor!«

»Sv. Bernarda pač nedvomno dobro poznate in se vam ob njegovi sliki na steni vedno iznova obuja tudi njegov duh!«

»Da, tega bi radi! Da bi po njegovem znali vrednotiti svoj redovniški stan, se po njegovem duhu znali žrtvovati za Kristusa in sv. Cerkev. Kadarkoli beremo njegov prekrasni govor o odličnosti meniškega življenja (de praestantia vitae monasticae), me kar vsega z bojznejšo prevzame. Meniško življenje pojmuje sv. Bernard kot »življenje prerokov, apostolov, angelov«. Življenje prerokov v tem smislu, da je treba hoditi v globokem duhu, živeti iz vere,

iskati tega, kar je zgoraj, se s svojimi mislimi muditi v nebesih pri Odrašeniku. Apostolsko življenje se kaže in mora kazati v tem, da vse svetno na božji klic takoj popustimo in navdušeno pohitimo za božjim Učnikom v njegovo sv. službo. Razen tega pa mora vsakdo, ki hoče postati redovnik ali duhovnik, Kristusu posvetiti ne samo svojo dušo, marveč tudi svoje telo z obljubo devštva. Vprav po tej obljubi postane redovnik in duhovnik podoben angelom in živi nebeško, angelsko življenje. Tako se, ne po lastni zaslugi, marveč po milosti božji redovniki in duhovniki morejo nazivati »angeli na zemlji«.

Sedaj sem sv. Bernarda in njegovo sliko še bolj doumel, zdaj mi je postalo jasno, zakaj drži v levici velik spokorniški križ s su-

»Mama že ve, kaj meni diši!«

„Se gremo avto?“

lico in gobo in zakaj tako vdano zaupno upira svoje oči v prečisto Mater božjo.

»Pa še v nekem drugem govoru,« je dostavil g. opat, »sv. Bernard v meniškem stanu razvija globoko pomembne misli o redovništvu, ko pravi, da mora življenje samostansko biti podobno Jezusovi prijateljski družini v Betaniji: Marti, Mariji in Lazarju. V Marti naj samostanski prebivalci posnemajo skrbno karitativno dejavnost, v Mariji ljubečo bogomiselnost, Lazar v grobu pa jim naj pomeni skrušeno pokoro! Seveda se za popolnost zahtevajo vse tri lastnosti, čeprav si duše za posebno vajo morejo izbrati le eno ali drugo.«

Iz klavzure sva z g. opatom stopila na nov dolg hodnik, ki veže notranji samostan z zunanjim ali tako zvano novo opatijo. Na ta hodnik je pravokotno prizidana čedna kapela, nazvana opatova kapela. Zidana je v slogu lepe in velike viteške dvorane, okusno poslikana in polna jarke dnevne svetlobe. Gospod opat mi je omenil, da v njej mašujejo navadno le visoki in odlični gostje. Med svetovno vojno je n. pr. v njej tri leta maševal goriški nadškof dr. Frančišek Sedej, v poletnih počitnicah jo po več dni poseča zagrebški nadškof dr. Ante Bauer ali ljubljeni vladika nadškof dr. A. B. Jeglič, ki pa ima tudi v svojem stanovanju v novi opatiji še poseben, ličen oratorij.

Iz opatove kapele sva krenila doli po stopnicah. Vedno močnejše mi je bil v ušesa močan šum, kakor da nekje pada slap. Tudi prijeten hlad me je zajel. Še par korakov, pa sva res bila doli v pritličju pri živem vodnjaku. Po cevi priteče studenčnica, ki se v sedmero curkih zliva v korito. Tukaj si samostanski prebivalci v poletni vročini zajemajo čisto studenčnico.

Iz te prijetno hladne veže je pa izhod na samostansko dvorišče, kamor sem bil prišel že pred štirimi urami. Rosa je že davno splahnela in sonce je lilo na gredice vso svojo toplo moč.

Spoštljivo sem se obrnil h gospodu opatu in dejal:

»Milostivi g. opat! V zadregi sem, ker sem gospodom vzel toliko dragocenega, zlatega časa! Kako se naj izkažem hvaležnega?«

»Dragi gospod, brez skrbi! Sprejemanje gostov je že od nekdaj dobro delo! Saj v gostih, kakor pravi sv. Benedikt, sprejemamo samega Kristusa. Na dan sodbe nam bo rekel Gospod: »Gost sem bil, pa ste me sprejeli«. Nekdaj so gostu prišli naproti vsi samostanski bratje z opatom na čelu ter se ponižno sklonili pred njim in tako počastili v njem našega božjega Učenika. Umili so mu tudi noge in ga povedli slovesno v svojo cerkev k službi božji.«

„Brzimo, brzimo...“

Te globoke, tople besede so me kar očarale. Sedaj sem živo doumel, kje je oni najgloblji vir tako iskrene samostanske gostoljubnosti.

Prijazni predstojnik me je še ljubezljivo pospremil do samostanske porte. Dobrodušni vratar je iznova skrbno prihitel s ključi, da mi odpre. Gospodu predstojniku sem se ponovno najtopljeje zahvalil za vso dobrotnost. Dejal sem hvaležno:

»Odprli ste mi pri vas danes čudovito knjigo bogomiselnega življenja. V svoji duši jo bom hranil kot dragocen zaklad!«

»Vesel sem, če vam bo današnji obisk kakorkoli v vzpodbudo. Daj Vsemogočni svoj sveti blagoslov!«

Mehka in topla opatova desnica v slovo me je blaženo ogrela do srca. Videl sem, kako je g. predstojnik za mano še dvignil svojo roko v zveličavni blagoslov.

*

Odšel sem iznova v svet, toda duša se mi prečesto še povrača tja doli k srečnim stiškim belim menihom.

Popotni.

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Konec.)

Po službi božji se je spet vse vrnilo v slovesnem sprevedu na Zoranov dom. Zvonček je spet bingljajal na vse pretege in kovač je spet nažigal krepke naboje pri svojih mačjih glavah. Veselo razgibana je bila množica. Ljudje so šli v malo vaško krčmo ali pa posedli ali polegali v kak primeren senčnat kraj. Tisto malo šibkega vojnega piva so kmalu popili. Zdaj so padli po trombi pri vodnjaku na Zoranovem vrtu in ob sveži gorski vodi si je gasilo žejo mlado in staro. Lakoto so si pa tešili z jedmi, ki so jih prinesli s sabo. Tu in tam so možaki posegli v globine svojih podlag in privlekli iz njih zavojček in ga pazljivo razvozljali, da bi pogledali, kaj je skrbna gospodinja skrila vanj. Kmečka dekleta so imela s sabo ročne torbice in so bila kljub vojski dobro preskrbljena.

V Zoranovi hiši so imeli malo pojedino, ki ni bila bogata izbranih in raznovrstnih jedi, pač pa tem bolj bogata notranjega veselja. Udeležili so se je Zoranovi ljudje, generalova družina in trije duhovni iz Bukovice, ki so še počastili novomašnika in ostali.

Polagoma je prišla v tek vesela nepri-siljena zabava, ki jo je general z marsikaterim pregovorom belil. Stari spomini na nekdanje počitnice so oživelili in marsikak veder prigodek se je zbudil.

Slavica in Mira sta se šli učiti k Tilki v kravji hlev in sta obžalovali, da si v slavnostnih oblekah ne moreta vsega ogledati. V tem sta si bili edini, da morata še obiskati Jankovo ovčarsko hišo in skalnati grad, čeprav so od gradu ostale le še razvaline.

Ves pomlajen je bil videti beneficiat Gornik. Bil je ta dan dan največjega uspeha v njegovem življenju. Videl je v Janku duhovnega sina, ki ga je odgojil za znanost prav

od prvih začetkov. Bil je ponosen na tega svojega učenca.

Ko je zabava najlepše potekala, je pričotala skozi vrata stara Cila, ki je svoje dni vzrejala Janka. Bila ni več prav zdrava in je uživala slabe čase, ker ni mogla več dosti delati. Obleka ji je bila siromašna. Delala je vtisk zelo sumljive osebe.

Janku je bil pogled nanjo mučen. Zašepetal je Tilki: »Daj Cili kaj jesti!«

Cili pa ni bilo do tega, da bi samo za danes kaj dobila.

Tilka ji je nakopičila na krožnik celo goro jedi in jih ji dala. »Bog plačaj!« je rekla Cila in postavila dar na oknovno polico. »Pa tega nisem nameravala.«

»Kaj bi rada Cila,« je vprašala Zoranka? »Pojdi z mano v kuhinjo!« Vstala je in hotela vzeti Cilo s sabo.

»Moram samo nekaj povedati in to morajo vsi slišati.«

»Kar z mano pojdi,« je silila gospodinja. »Kar meni povej!«

»Povem ti in vsem drugim povem. Danes so rekli v pridigi, da na novi maši ni matere, Zoranka.«

Zoranka je obstala kakor prikovana. Ni si mogla razvozljati, kaj še vse pride. »To ni res, da ni bilo matere na novi maši. O ne, mati je bila zraven! Prav spredaj je bila mati in se veselila gospoda sina! Zelo se ga je veselila, Zoranka! Kaj praviš k temu?«

Janko je započel oči v govorečo žensko; hotel mu je zastati dih. Krčevito je gohtal. Naj bo ta ženska njegova mati? Strahovita misel! Gospa Hedvika je spreminjala barvo. Zaslutila je nekaj groznega, kar jo je grabilo za tilnik in je ni hotelo več izpustiti.

Čotasta Cila je veselo nadaljevala: »Bila je zraven, mati seveda, samo nihče je ni poznal, ker ni še ničesar izdala. Ne, jaz še nisem izdala ničesar, še prav nič. V gospe Hedviki je klical: »Odkod za božjo voljo ve ta ženska za mojo skrivnost, ki nisem nikdar črhnila o njej.«

Zoran se je zaokrenil in zaukazal: »Stara, glej, da se izgubiš spoti s svojim trapastim govorjenjem!«

Rdeča Cila se ni dala več odgnati. »Le potrpi, kmet, bom kar kmalu povedala! Hočem vam samo povedati: Jaz sem mati gospoda Janka.«

Omočeni kakor od nenadnega strahu so sedeli ljudje pri mizi in beseda jim je zastala. Janku je hotelo primrzniti srce. Gospodinja je vzdihnila in se sesedla na klop. Noge je niso hotele več držati. In vendar ji je bilo za trenutek laže pri srcu. Nato pa je vzrastlo v njej in jo vso prevzelo čustvo materine ljubezni, ki se je borila za Janka kakor levinja, ki ji hočejo vzeti mladiče. Zdaj je videla, da ji hoče ta malovredna ženska ukrasti še celo največje skrivnostno veselje na svetu, ki ga je imela nad sinom. Ne, tega ne more pretrpeti nikdar. Vse ozire je vrgla od sebe in je stala z bliskajočimi očmi. »Ven ti lažniva ženska! Ti nisi njegova mati! Samo jaz sama na vsem svetu vem, kdo je njegova mati in kdo je bil njegov oče. — Čuvala sem svojo skrivnost z grozo do danes. — Že čestokrat sem hotela odpreti usta, da bi povedala, kar me je trapilo s strahovitimi dušnimi bolečinami; pa nisem imela poguma. — Ko sem bila mlada kakor je zdaj Tilka, bi bila umrla od sramu in bede, pozneje pa je krivda vedno bolj rastle pred mano kakor zid, ki ga ni moči prestopiti in preplezati. Zdaj pa ko se drzne ta ženska z lažjo na dan, ne morem več skrivati svoje skrivnosti. Ne, naj se udere nebo, zavrzite me vi vsi, pred vsem svetom povem: Janko, jaz sem tvoja mati!«

Vsa onemogla se je sesedla gospa Hedvika na stol, skrila obraz v roke in zajokala.

Cila ni nič ugovarjala, temveč se izmuznila skozi vrata in odčotala.

S šibkim prosečim glasom je rekla čez nekaj časa gospodinja: »Odpustite mi in me ne obsojajte, preden ne boste slišali vsega.«

Začela je na kratko opisovati Jankovo poreklo in njegovega očeta naglo in nesrečno smrt, ki je prinesla materi in otroku tako bridko bol. Ni se pozabila obdolžiti greha, da je bila strahopetna in je zatajila rodnega otroka. Ko je pojasnila najvažnejše, je še enkrat prosila usmiljenja.

Janko je bil ves iz sebe. Z ostrimi besedami je hotel pehniti Cilo od sebe; pri gospe Hedviki pa ga je prevzelo posebno čustvo

hvaležnosti, da ga je že drugič rešila Cile. S svojo izpovedjo mu je odvzela neznosno breme, ki mu ga je zvijučno naprtila čotasta babnica. Hkrati s tem hvaležnim čustvom pa je tudi rastlo veselje, da je našel mater, in mladi duhovnik se ni mogel dalje premagovati, vrgel je od sebe vso plahost, skočil s sedeža in pohitel k jokajoči ženi. Pokleknil je, ovil kakor iz sebe roke okrog nje in jo poljubil na čelo. »Ne jokajte, mati, ne jokajte! Dovolj ste trpeli! Mati, brez vas bi današnje sreče ne bil doživel! Že zdavnaj ste popravili, kar ste zagrešili z molčanjem.«

»Žena, kolikšna bremena si brez potrebe nosila do danes!« je rekel Zoran. »Zakaj se jih nisi že zdavnaj otresla in odrešila sebe in Janka?«

Stari župnik je odvrnil: »V strahu išče marsikdo najmanjše zlo, pa najde največje.«

Gornik je menil: »Koliko moč ima vendar žena, ki stoji toliko časa in se ne zruši pod tolikimi duševnimi boji!«

Tilki je silno začelo kovati v glavicu. Šele polagoma se je zavedla. Zdaj je mislila, da je pravo odkrila. Ustrašila se je, ko je mislila na pokopane načrte. Potem pa se je vzradovala in vzkliknila: »Janko, saj si mi brat! — Moj rodni brat!«

Šla je k Janku in materi. Otroka sta prišla mater za roke, jo ljubkovala in jo peljala k mizi, kjer je morala sedeti med oba.

Tedaj je šlo kakor sladka pesem skozi materino dušo in nedopovedljiva sročca se ji je nastanila v srce. Vse srčne rane so ji ozdravele. Rože materinske ljubezni, ki so se ji toliko časa stiskale v izbici srca, so se napele in zacvetele in zažarele, da so se svetile oči osvobojeni ženi.

Vsi gostje pa so se veselili Jankove nepričakovane sreče.

Kakor je bila v Jankovi duši velika sreča, ki jo je doživel kot novomašnik, jo je le presejala nadvse ljuba in sladka misel: »Mater si našel! Mati ti sedi ob strani! Tvoja ljuba mati!« Nedopovedljiv je bil ta občutek, ki ga je danes tako srečno prevzemal, da ima mater. In užival ga je v potokih on, ki je bil doslej brez staršev.

Ko so se polagoma srca pomirila, je rekel general: »Veselimo se sedanjosti in prihodnosti in pokopljimo preteklost!«

Globoko ganjeni so vstali duhovni gospodje in se poslovili, da bi šli v Bukovico. Tudi ostali svatje so se podali na kratek sprehod. Slavica in Mira sta hoteli obiskati stare kraje, kjer sta nekoč Zalar in Dušan z Jankom doživela tako srečne dni.

Janko in Tilka sta vzela mater v sredo in prvič je šla gospa Hedvika s svojim postavnim sinom z roko v roki skozi polja.

Katoliški shod v ogrski prestolnici. Od 3. do 6. oktobra t. l. so se zbrali ogrski katoličani v Budapesti k skupnim katoliškim manifestacijam, ki so se vršile pod naslovom »Kristus — in vas«. (Govorniki so obravnavali snov: Vrednost ogrske vasi, kriza vasi, vodstvo vasi, duša vasi, sovražnik vasi.) Ob sklepu je bila veličastna eharistična procesija po notranjem mestu. Udeležencev do 200.000!

Prekašajo nas. V 70 cerkvah berlinske škofije bodo imeli vsak teden po en večer »ure za krščanski nauk«. Katoličani so hočejo temeljito seznaniti z vsem verskim zakladom, ki ga vsebuje Katekizem.

Ministrant sv. Boska, salezijanski brat Janez Darchini je umrl v Rimu, star 95 let. Kot deček je stregel don Bosku pri maši. Z 20 letom je bil sprejet k salezijancem in je bil kot osebni služabnik Boskov priča marsikaterega čudežnega dogodka v življenju svetega duhovnika.

Še enkrat Konnersreuth. Ker oglasi po nemških časopisih vabijo zdaj pa zdaj na romanje v Konnersreuth, kjer živi znana Ter. Neuman, ki ima vsak petek videnja in krvavi iz 5 ran, dasi že leta in leta ne uživa nobene hrane, razen da prihaja k svetemu obhajilu, je ondotni župnijski urad vzajemno s starši zamaknjenke tako reklamo naravnost obsodil: »Konnersreuth ni božja pot; neokusno je o 'božji poti' govoriti. Župnijski urad opozarja, da udeleženci takih skupnih prevozov kljub škofijskemu privoljenju ne bodo pripuščeni v hišo Terezije, zlasti ker jih večina pride zgolj iz radovednosti. Konnersreuth ni zato, da bi služil dobičku in radovednosti.« — (Stuttgart: »Kath. Sonntagsblatt«.)

Naj bo zapisano tudi to: Francoski raziskovalec polarnega morja dr. Charcot, ki se je nedavno ponesrečil in z vsem moštvom na ladji potopil, ko je bil na znanstvenem potovanju, je bil veren katoličan. Večkrat je rekel: »Ne morem razumeti, kako more človek, ki je vreden svojega imena, biti neveren.« Preden se je odpeljal, je šel v svojo župnijsko cerkev v Saint Servant sur Mer. Tam sreča vikarja, ki ga je nagovoril: »Torej vse pripravljeno, gospod poveljnik?« Učeni mož pa odgovori: »Ne še vse. Vse bo pripravljeno, ko me boste spovedali in podelili sveto obhajilo.« Nato je šel in pokleknil v spovednico...

Največje mesto v Združenih državah Sev. Amerike. V New Yorku, živi 1 milijon 734 tisoč katoličanov, ki imajo 430 cerkva. Toda New York je pa obenem morda tudi največje judovsko mesto, saj je tam naseljenih

1,765.000 oseb Mojzesovega rodu. Vseh prebivalcev pa ima 7 milijonov 600 tisoč.

Zapomnimo si! Dnevnik »Osservatore Romano« je pred par meseci povedal to-le, za katoliški tisk usodno resnico: »V dobrodelne namene darujejo katoličani 60%, za zasebne šole 20%, v razne druge dobre svrhe 15%, za katoliško časopisje pa samo 5%. — V oni meri, v kakršni prihajajo v družine časopisi, ki niso ne tič ne miš, ki venomer zatrjujejo, da so versko nepristranski in da spoštujejo vsako versko prepričanje — včasih smo jim rekli liberalni listi —, v isti meri pojema v takih družinah katoliška zavest in versko življenje. Izkušnja uči, da se družine, ki naročajo take »brezbarvne« časopise, prej ali slej odtujijo cerkvi.

Zapomnimo si: Dobro časopisje in dobre knjige v župniji so trajen misijon.

Že kažejo rozičke. Belgijski list »Standard« piše, da je policija v Lurdu zasledila nekega komunista, ki je nameraval z dinamitom razrušiti lurško votlino in kip Brezmadežne. Ruskih sovjetov nauki gredo v cvetje tudi na Francoskem, kakor kaže ta satanski načrt. — Komunisti so dali na obsodno listo tudi dr. Valleta, zdravnika v preiskovalni pisarni, kjer presoajo čudežne dogodke, dalje lurškega župana in škofa Gerliera. Kaj bo rekla na vse to vlada ljudske fronte v Parizu?!

Antikrist, ki ima svoj sedež v ruskem sovjetizmu, rovavi svojo pot naprej. Osrednji svet brezbožnikov je sklenil, da bo sklical 9. februarja v Moskvi svetovni kongres brezbožnikov in svobodomislecev. Priprave ima v rokah odbor 29 oseb. Na kongresu nameravajo ustanoviti svetovno propagando proti veri. — Satanizem gre v cvetje. Zopet važen vzrok več, da se čimbolj pospeši obrambno združenje katoličanov vseh dežel v falango »Regnum Christi« — Kraljestvo Kristusovo.

Verska vojska. Španska državljanska vojna ima — kakor se zdaj lahko presodi — značaj verske borbe. Grozodejstva »rdečih«, ki prihajajo še vedno na dan, kažejo v resnici, da gre tu za satansko sovraštvo podivjanih in zapeljanih ljudi proti Bogu in Cerkvi. Saj se vedejo hujše kot divje živali, če jim pride nasproti duhovnik, redovnik, ženske redovne osebe, ali pa drugi znani verni katoličani. — V Rimu je bil konec oktobra sestavljen po do takrat znanih podatkih seznam o mučencih in trpinih, ki so postali žrtve marksističnega in anarhističnega divjanja:

Razdejanih in požganih je bilo čez 200 cerkvá. Doslej niso mogli dognati, kakšna usoda je zadela okrog 1000 redovnih sestrá, ker o njih ni nobenega glasu; sklepajo, da je gotovo 200 mrtvih, druge se brčkone skrivajo pri zasebnih družinah. Od redovnikov je gotovo 217 umorjenih, med duhovniki (svetnimi) je do 200 mrtvih, do 500 jih je v ječah ali pa so ujeti kot talci. Med škofi je pet mučencev, štirje so v ječi. V Eskorialu je bilo ustreljenih 114 redovnikov-avguštincev. Škodo zaradi porušenih cerkvá in samostanov cenijo na poldruho milijardo dinarjev.

Kaj storiti? Z grozo in ogorčenostjo sprejemamo pretresujoča poročila o zverinstvu in divjanju rdečih miličnikov na Španskem. Kaj pa naj storimo kot katoličani? Naša prva dolžnost je, da sočustvujemo s trpečimi brati. Ko je bil svojčas obsojen znani anarhist Ferrer v Barceloni, je zagnalo krik svetovno framasonsko časopisje... Danes pa molči. Mi pa ne smemo molčati. Ognjevití ugovori, protesti bi morali doneti od dežele do dežele. — Druga dolžnost, ki nas veže, je, da po nedolžnem trpečim pridemo na pomoč z molitvijo. — Tretje, kar nam nalaga špansko prelivanje nedolžne krvi, je spoznanje, da je boljševizem svetovna nevarnost. Ta nevarnost preti vsem narodom, je že pred durmi. — Četrta nauk: Vsi, ki so kakorkoli in kjerkoli na oblasti, se morajo prizadevati, da se bo ljudstvo zadovoljilo, da se bodo ustvarile socialne razmere, kakršne predvidevajo socialne okrožnice zadnjih papežev. Naučiti se moramo prav vsi socialno misliti in socialno ravnati; socialna država mora postati dejstvo. Saj priznavajo tudi na naši strani, da je na Španskem zadnja desetletja socialna postavodavnost odpovedala. Zato je treba vsepovsod zahtevati, da se svet v smislu svetega Evangelija socialno usmeri.

Končno pa moramo biti uverjeni, da je povsod potrebna tudi versko-nravna obnova. O tej obnovi govorimo in govorimo, a vedno še ni prodrla med one sloje, ki so je najbolj potrebni. Nič ne bo v stanu zavreti rdeče povodnji, če se ne povrnemo k popolnemu krščanstvu.

Moško je povedal. Kadar se začne zasedanje zastopnikov v Zvezi narodov, opravi ženevski škof Besson slovesno sveto mašo. Letos je bil zadržan, zato je pooblastil nekega kanonika, ki je v njegovem imenu zbranim katoliškim delegatom prebral njegovo znamenito pismo. Zapisal je med drugim:

»Nikakor nič ne dvomimo, da ima večina zastopnikov, ki so pozvani v Zvezo narodov, plemenite namene in da iskreno človečansko

čutijo. To pa ni vse. Beseda svetega pisma ostane — hočeš nočeš — resnična: »Če Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo zidarji.« Ali niso zmede sedanjega časa živa priča tega?... Zato moramo vse storiti, da se Kristus pri mednarodnih kongresih in posvetih ne bo prezrl, kakor se to dosledno dogaja. Kristus edini nas more rešiti, pa ne samo v nadnaravnem redu, marveč tudi na političnem in socialnem torišču. Kdor ni z Jezusom, je proti Njemu; kdor z Njim ne zbira, raztresa... Ne maramo se slepiti, saj vemo, kako malo se uvažuje naš glas. Kljub temu pa smo dolžni, da dvigamo svojo besedo...

Nespametno bi bilo, potezati se za dosego miru obenem pa podpirati one, ki so si nadedli nalogo, da zrušijo postavne oblasti, da uničujejo socialni red.»

Bo držalo... Vplivni angleški filozof Bertrand Russell, ki pa ni kristjan, se je tedni v listu »New Britain« odločno izjavil proti komunizmu, četudi je bil poprej socializmu precej naklonjen. Takole pravi:

»Komunizem ni demokratičen. Kar imenujejo komunisti 'diktatura proletariata', je prav za prav diktatura (ukazovanje) manjšine, ki postane samooblasten razred. Vsa svetovna zgodovina uči, da tak razred samo za svojo korist vlada, ker je pod vplivom strahu, da oblast izgubi. Vladajoči razred v komunistični državi ima celo večjo moč, kot kapitalistični razred v demokratični državi. Dokler se more komunizem zanašati na oboroženo moč, jo izrablja, da sebi koristi, kar je prav tako usodno, kakor če kapitalisti vladajo. Mnenje, da dela komunizem za blagor občestva, je neumen idealizem in nasprotuje marksistični politični psihologiji. Komunizem zatira vsako svobodo, zlasti duševno. Popolna spojitve gospodarske in politične moči vodi do strašnega zatiranja. Komunizem onemogoča napredek, ker odklanja vsako reformo, če ni taka, da se z njo utrjuje njegova moč...«

Predsednik italijanske vlade pa je izjavil v svojem velikem govoru v Milanu, da je boljševizem in komunizem »državni superkapitalizem«, ki ga je treba zatreti. (Superkapitalizem = več kot kapitalizem, velekapitalizem.)

*

Možje in fantje pred Evharističnim Kraljem. Na praznik Kristusa Kralja je imelo ljubljansko moštvo brez razlike stanu evharistično pobožnost, ki bo ostala vsem udeležencem v najlepšem spominu. — Ob šestih zvečer je moštvo napolnilo vse cerkvene klopi. Stolni župnik kanonik dr. Klinar je v polurnem govoru pojasnjeval pomen praznika Kristusa Kralja, namen in dolžnosti Apostolstva mož in

fantov ter v sklepnih stavkih najprisrčneje povabil navzoče može in fante, naj se z vso vnemo pridružijo četi nočnih častilcev presv. Zakramenta. Po govoru je bilo določenih 5 minut za tiho molitev in česčenje pred izpostavljenim Najsvetejšim. Tej tihi molitvi so se duhovščini in številni asistenci pridružili vsi udeleženci. »Bilo je prelepo, ganljivo« — smo čuli pozneje iz ust marsikaterega moškega. Gotovo je božji Zveličar z vso dopadljivostjo poslušal to tiho, pa tem bolj iskreno in pobožno molitev.

Slovesnim litanijam presv. Srca Jezusovega je sledilo posvečenje ter zaobljuba Kristusu Kralju.

Možje in mladeniči ljubljanski, spominjajmo se večkrat tega lepega večera in pa obljub, ki smo jih predložili pred prestol evhastičnega Kralja!

Naj se ta pobožnost obnovi vsako leto!

Lavantinska škofija. Umrli je dr. Josip Somrek, bogoslovni profesor v Mariboru. Fokojni si je v dušnem pastirstvu nabral mnogo izkušenj, ki jih je kot profesor-učitelj duhovskih kandidatov spretno uporabljal, pa tudi zapisoval v bogoslovnih časopisih. R. i. p. — Imenovani so bili: Fr. Kolenc, korni vikar v Mariboru, za kateheta meščanske šole, p. Gombos za ž. upravitelja v Vel. Dolencih, Peter Pribožič za stolnega vikarja v Mariboru. — Ivan Kodrič je prišel iz Loč kot kaplan v Pišce, na njegovo mesto pa Fr. Modrijak.

Ljubljanska škofija: Dosedanji mestni kaplan pri sv. Petru v Ljubljani, Jožef Oražem, je imenovan za župnika v Toplicah pri N. mestu. Na njegovo mesto pride kaplan Novak Franc iz Cerkelj na Dol. — Za stol. vikarja v Ljubljani je prišel dr. Pavel Simončič iz Kranja. — Župnija sv. Peter v Ljubljani ima novega župnika. Težko breme, po številu vernikov največje slovenske župnije je prevzel bivši ondotni kaplan, stolni vikarij Alojzij Košmerlj, ki je bil zadnje čase obenem tudi srednješolski katehet in stolni pridigar. Novi župnik, ki se je prikupil Ljubljančanom po svoji izredni govorniški nadarjenosti, po svojem ljubeznivem značaju in duhovski gorečnosti, bo mogel z božjo pomočjo vztrajno zmagovati ogromno delo v slavo božjo in dušni blagor vernikov. — Za trnovsko župnijo v Ljubljani, ki jo je doslej z očetovsko skrbjo vodil naš slovstvenik in pisatelj Fr. Sal. Finžgar, je imenovan dekan Janko Cegnar, župnik v Moravčah in bivši spiritual pri uršulinkah v Ljubljani. Znan je kot blag duhovnik, dober govornik in vnet dušni pastir. — Za spirituala v zavodu sv. Stanislava je bil imenovan dr. Anton Zdešar, C. M. — Za župnika v Nevljah pri Kamniku je

prišel Janez Vilfan, kaplan v Polhovem gradcu. — V I. letnik bogoslov. semenišča v Ljubljani so bili sprejeti gg.: Janez Ausser, Stanislav Debevec, Alojzij Dabovnik, Karel Erjavec, Anton Iskra, Alojzij Kočar, Franc Košenina, Franc Kozjek, Roman Malavašič, Ivan Markič, Anton Mušič, Maks Ocepek, Jožef Ogrinec, Jožef Pelan, Karel Požun, Franc Pustotnik, Ivan Rimškar, Anton Strle, Ludovik Šivic, Martin Tavčar, Ladislav Tomazin, Anton Trdan, Franc Vrolih in Viljem Walla. — V Polh. gradec je prišel iz Cerkelj pri Kranju kaplan Viljem Pipp.

Kot ekspozit v Loke pri Zagorju pride zagorski kaplan Valentin Benedik, ker je dosedanji ekspozit Vital Vodšek odšel za misijonarja med Slovence v Sev. Ameriko. Kot mestni kaplan v Kranju je nastavljen Fr. Blaj iz Črnomlja. — Doktorat iz bogoslovnih ved je napravil na graški univerzi Fr. Tom, kaplan pri Sv. Križu o. K.

Zavetišče sv. Jožefa v Ljubljani je na zahvalno nedeljo praznovalo 60 letni jubilej svojega dela. Ta zavod krščanske ljubezni do bolečnih in umobolnih se je v tem času razvil v veliko dobrodelno ustanovo, kjer je oskrbovanih v dušnem in telesnem oziru na stotine betežnikov. Ni treba naglašati, da za služi pozornost in podporo zlasti Ljubljančanov.

MARIJINE DRUŽINE

Naša skupnost in zvestoba do Cerkve, pa ljubezen, ki je izražena v besedah apostolske vere »verujem v občestvo svetnikov«, naj se izpričuje zlasti v časih, kakršne sedaj doživljamo, ko velik del preganjane Cerkve na Španskem zdihuje in prosi pomoči. Morilci in požigalci divjajo in pustošijo ubogo Španijo z nečloveško grozovitostjo in surovo besnostjo, kakršne zgodovina katoliške Cerkve ne pozna. Pet let že hodi Cerkev na Španskem križevu pot. Kar se je pa godilo zadnje mesece in se še ponavlja, je pa nezaslišano. Kdo bi bil mislil, da so taka grozodejstva v 20. stoletju mogoča. Tudi ljudje, ki niso katoličani, se zgražajo nad nečloveškim početjem in pobesnelostjo, ki se je razpalila v vrstah privržencev ruskega sovjetizma na španskih tleh.

V zavesti, da smo vsi katoličani tesno združeni kot člani mističnega (skrivnostnega) telesa Kristusovega, ki vsi čutimo bolešt, če je napadenih nekaj članov, posebno še takih članov, ki so z nami vred združeni v veliki duhovni armadi pod zastavo Marijine kongregacije (saj so se Mar. družbe zlasti v trpeči Španiji lepo razvijale), hočemo in moramo prav v teh dneh manifestirati vzajemnost in sočustvovanje predvsem z molitvijo pri shodih in z obiskom Jezusa v tabernaklju. Naše

orožje je rožni venec, sveta maša in sveto obhajilo in vsi križi, ki jih bomo darovali za zmago sv. Cerkve na Španskem. Naj živi, zmaguje in vlada povsod — Kristus Kralj!

† **Teodora Fornazarič** — 6. oktobra 1936. Milostna Mati Svetogorska, kraljica naših bratov in sestrá na Goriškem je na predvečer praznika sv. rož. venca utrgala svojo zvesto »Planiko«, ki je cvela prav ob vznožju njene kraljestva v prekrasni Gorici. Gospodična Teodora Fornazarič je izročila Stvarniku svojo dušo kot žrtev v delu za razvoj Katoliške akcije.

Ko se je še čutila zdravo in krepko, so ji bili edina uteha obiski v slovenskih družinah, kamor je prinašala nabožne slovenske liste, obenem z njimi pa vlivala našim pogum za trpljenje, ki ga morajo dnevno prenašati.

Še v bolezní ji je srce hrepenelo višje, na gore — saj je bila kot aktivna kongreganistinja tudi izvrstna turistka. Zelela je na gore, na predivne Julijske planine, odkoder je tako omamen pogled na znane, prelepe pokrajine. Tega vsega si je dobra Teodora srčno želela in v tem hrepenem trpljenju tudi v Bogu zaspala še mlada — vsa polna nad za bodočnost svojih rojakov, kakor vsa vnetá za prijatelje rodbine, in polna spoštovanja do duhovnikov, ki so jo visoko cenili in imeli v njej najlepši up za delo med Slovenci.

Teodora, vse tvoje življenje se da na kratko označiti kot pot vernega slovenskega dekleta do obhajilne mize, kjer si zajemala moč in navdušenje za delo.

Če še potrebuješ — zvesta kongreganistinja — molitve, kar je sicer mogoče, se te bomo vsi, ki smo te poznali ali čitamo o tebi, res s hvaležnostjo v svojih dušah in molitvah spominjali v svetiščih božjih; če že zreš v Bogu našo revščino, težave in blodnjo, prosí za nas pri Materi in nam pošlji kdaj blagodišeče cvetje svojih uslišanj po milosti božanskega Srca.

»Hvaljen bodi Jezus Kristus!«

Kamnik. Umrla je gdč. Kratnarjeva, učiteljica v pokoju. Zelo se je udeleževala na karitativnem polju. Bila je tajnica pri Vincencijevi družbi, rada je delila ubogim. S posebnim veseljem je vsako leto prispevala za cvetice šmarničnega oltarja in za božji grob. Bila je tudi vnetá članica III. reda. Usmiljeni Bog naj ji bo plačnik za vse, kar je dobrega storila!

DUHOVNE VAJE

Duhovne vaje za dekleta bodo v Mali Loki letošnje leto še od 12. do 16. decembra. Najlepše se pripravite za božične praznike, če se pri duhovnih vajah duhovno prenovite in pričnete še lepše božje življenje. Priglasite

se lahko kar z dopisnico na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Lhanu, p. Domžale.

Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu v Celju: Duhovne vaje za dekleta v domu bodo od ponedeljka 7. decembra do 11. decembra in od sobote 26. decembra do 30. decembra. — Začetek vsakikrat ob 6. zvečer prvega imenovanega dne.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Priporočam tri osebe v molitev na č. Lurški M. b., presv. Srcu J. in sv. Tereziji D. J. za zdravje. P. A. — Naročnica B. se priporoča za zdravje presv. Srcu J., sv. Bosku, Mariji Pomočnici na R., sv. Tereziji D. J. Za molitev prosi tudi dobre vernike in redovne osebe, da bi bila uslišana v težkih zadevah. — I. T., kipar, se priporoča sv. Jožefu, vernim dušam v vica h časnih zadevah. — M. V. v Lj. se zahvaljuje Bogu in sv. apostolu Tadeju za večkratno pomoč v šoli.

M. B. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J. in služabniku bož. škofa Slomškeku za mir vesti in za napredek v duh. življenju.

DOBRE KNJIGE

Evharistični kongres za Jugoslavijo v Ljubljani 1935. Poleg velike knjige o celotnem evharističnem slavju l. 1935, je založništvo oskrbelo krajšo izdajo, ki si jo morejo oskrbeti tudi manj premožni udeleženci in neudeleženci kongresa. Prvim bo lep spomin na veličastno prireditve, drugim bo vsaj malo nadomestilo. Stevilne ilustracije pričajo vsakomur, kako veličastno je bilo vse, kar je naš kongres nudil. V knjigi je opisana in s slikami pojasnjena tudi prelepa obletnica in Stični.

Ko si ob tej zgodovinski knjigi s ponosom kličemo v spomin, kako enodušno, vsesplošno, presrčno je bilo navdušenje za evharističnega Zveličarja, s katerim so bili prežeti vsi tisoči in tisoči udeležencev, bi bilo prav, da po obletnici kakorkoli obnovimo to iskreno ljubezen. Med prvimi, ki vztrajajo v zvestobi do Jezusa, so nočni (večerni) častilci.

Kdo zastruplja našo mladino? vprašuje list »Delavska fronta« št. 37, str. 1. »Odločno zahtevamo« — kliče ta list, »da se vse javne knjižnice, zlasti pa še knjižnice Delavske zbornice, takoj očistijo vsakega marksističnega strupa! Ali plačujemo delavci prispevke za Delavsko zbornico zato, da se za ta denar zastruplja naše ljudstvo in preganjajo katoliške delavske organizacije?!«

Klaverjev misijonski koledar 1937 se tudi letos odlikuje s pestro vsebino v besedi in sliki. Cena 5 Din. Misijonski koledarček za mladino stane 3 Din.

Lexikon für Theologie und Kirche. 2. Aufl. Hrg. v. D. Michael Buchberger. VIII. Band. Patron bis Rudolf (VIII S. in 1040 Sp.). Cena 30, oz. 34 M. — Kot vsi dosedanjí, tako stoji tudi 8. zvezek na višku sedanje teološke znanosti. Dogmatična, moralna, liturgična, juridična, praktična dušnopastirska vprašanja so temeljito in kratko izvrstno obravnana; pogledati je treba n. pr. le Priestertum, Rosenkranz, Reformation, Primiz itd., pa se bomo prepričali, kakšno bogastvo je nagromadeno tudi v tem zvezku. Delo toplo priporočamo.

»Slava Mariji.« Pet samospenov z orglami. — (Prof. glasbe na gimnaziji v Št. Vidu nad Ljubljano. Samozaložba. 1936. Cena Din 15.)

Slovenci že močno gojimo in ljubimo ljudsko petje tudi pri službi božji, četudi ne moremo in

ne smemo reči, da nas ubrano, dobro navežbano in s srcem izvajano zborna petje mnogokrat na vso moč ne zajame. Za spremembo si seveda želimo tudi ganljivih, pristrčnih in vznesenih solospjevov, če so taki, da so primerni za cerkveno liturgijo. Pri majniških pobožnostih in pri raznih cerkvenih slovesnostih taka sprememba prijetno iznenadi in tudi močno dvigne k pobožnosti.

Za take prilike je uglasbil prof. M. Tomc pet samospjevov. Zbirka ima naslov »Slava Mariji«. Trije samospjevi so za visoki, dve za srednji glas. Skladbe so lahke in jih bodo lahko proizvajali povsod. — Cena Din 15.— pri g. skladatelju.

Rakovniška dinarska knjižnica je poslala na vpogled zopet dva zvezka: »Mlada akcija« in »Zlate zgodbe«.

ODGOVORI

P. I.: Neubranost pri skupni molitvi spravlja marsikoga v nevoljo. Koliko jih je, ki še pri oče-našu izpuščajo ali zamenjujejo in zastavljajo posamezne besede, kar povzroči, da skupna molitev ni enakomerna, da se kreše in meša. Eni molijo »in odpusti nam naše dolge...« — kar je pravilno —, drugi pa »in nam odpusti naše dolge, kakor... mi odpustčamo«. (Besedico »tudi« kar izpuste.) Ista zamena se opaža pri prošnji, ki se pravilno glasi: »in ne vpelji nas v skušnjavo« —; vmes se pa dostikrat čuje »in nas ne vpelji...« To so sicer malenkosti, ki pa motijo in skupno molitev kazé.

Cerkveno petje, če je lepo, človeka zgrabi. Ubrano petje z jasno izgovarjavo besedila — je dvojna molitev. Od tod pomen ljudskega petja. Kdor nima posluha, pa se pridružuje petju vsaj tako, da sledi pomenu besedila v pesmi, je zadostil svoji dolžnosti, posebno če se pesem sklada s delom svete daritve. Sicer se pa pri glavnih delih itak zberemo in združimo z mašnikovimi molitvami, da smo pravilno pri sv. maši.

MISIJSKI KOTIČEK

Hitro se obrne leto. V tem času, ko se bomo pripravljali na Božič, praznik ljubezni božje, in ko bodo šla mimo naših duhovnih oči detinska leta Jezusova, se bomo zopet spomnili misijonske ustanove, ki je posvečena božjemu Detetu in se zato imenuje »Dejanje sv. detinstva Jezusovega«. —

Apostoli tiska, na noge!

Na pragu leta 1937 se »Bogoljub« kot prvi slovenski nabožni list iskreno priporoča vsem svojim prijateljem, da mu ohranijo zvestobo in ljubezen še naprej in da ga vpeljejo še pod to in ono slovensko streho.

Dober katoličan se zaveda, da mora biti apostol. Malokateri apostolat pa je danes tako važen kot apostolat dobrega, verskega tiska. Ko torej premišljuješ, kako bi se pokazal apostola verske misli in delavnega člana Katoliške akcije, ugotovi, v katere hiše tvojega okoliša »Bogoljub« še ni našel poti, pa mu jo pokaži ti. Kako? To boš najbolje zadel sam, če res ljubiš Kristusa in neumrljive duše.

V boljših časih skoraj ni bilo župnije v ljubljanskih škofiji, kjer ne bi bilo po nekaj skupin (dvanajstoric) mlajših ali starejših deležnikov »Detinstva«. (Kot podporni deležniki so zraven lahko tudi starejše osebe.) Kako prav bi bilo, da bi se povsod zopet vnelo zanimanje za to dejanje in bi se tako ustreglo goreči želji svetega očeta, ki ne neha opominjati, naj se verni katoličani ne dajo prekositi v misijonski vnemi od drugovercev (protestantov).

Knjižico »Vestnik dejanja sv. detinstva« za l. 1936, ki bo te dni prišla iz tiskarne, bo na razpolago »gratis« v trgovini »Ničman« v Ljubljani. Poslali jo bomo tudi na ogled v vse kraje, kjer bi se moglo za razširjenje »D. sv. d.« kaj doseči. V izkazu dohodkov je razvidno, kako se z dobro voljo tudi v težkih gospodarskih razmerah dajo doseči lepi uspehi.

Za Detinstvo v Ljubljani bo tudi letos v uršulinski cerkvi (28. XII.) misijonska pobožnost s sveto mašo v prid živim članom in s popoldansko pobožnostjo — (nagovorom in blagoslovom mladine).

Klaverjeva družba v Ljubljani (Metelkova ul. 1) priporoča dobrim srcem misijonsko setro, uršulinko M. Ksaverijo Lesjak, doma iz Stične, ki deluje med zamorci v Južni Afriki. Nujno prosi podpore za nabavo novega mašnega plašča. V ondotni misijonski postaji imajo namreč za celo leto samo enega. Tudi obleka misijonarke je vsa obnošena.

Karmel na Selu je izdal knjižico »Misijonska molitvena ura«. Cena 2 din. — Knjižica je namenjena za molitveno uro na Misijonsko nedeljo. Zelo primerna pa je tudi za molitveno uro v kvaternih dneh, na praznik Sv. treh kraljev, ob sklepu misijonov in drugih podobnih prilikah. Dobrodošla bo vsem, ki skupno opravljajo molitveno uro pred prvimi petki. Toplo priporočamo! Naročajte naravnost: Karmel, Moste-Ljubljana.

Bodimo odkritosrčni in recimo: »Mea culpa!« Res, da nismo brezbrizni za katoliško časopisje, a še vse premalo se zavedamo, kakšna moč je dober verski list. — Koliko bi se lahko v tem pogledu naučili pri sinovih teme, pri ruskih brezbožnikih!

Ob letošnjem časnikarskem kongresu v Rimu je rusko semenišče priredilo razstavo brezbožniškega tiska. Ob vhodu na razstavní prostor je bila videti slika zemeljske oble, 31 krat obkrožena s petimi milijardami listov, ki jih letno tiskajo na Ruskem. Leta 1932 jih še ni bilo tri milijarde!

Francoski, v boljševičkem duhu pisani dnevnik »Humanité« je poskočil v dveh

letih od 155.000 naročnikov na 400.000 in poklical v življenje štirinajst podeželskih listov!

Apostolsko navdušenje sovjetskih brezbožnikov je tako silno, da tiskajo svoje liste v 86 jezikih. Ni je na svetu niti ene dežele, če je tudi obdana s kitajskim zidom, da bi je ne oblegal ta strahotni apostolat! Ob nemški meji n. pr. je cel venec sovjetskih tiskarn, ki v nemškem jeziku pripravljajo hrano za Hitlerjeve podanike. Samo v Združenih državah izhaja komunistični tisk v 35 jezikih; izdali so 400 knjig, nekatere v več kot 160.000 izvodih!

V Španiji je pred letošnjo državljansko vojno izhajalo 146 v sovjetskem duhu in po navodilih iz Moskve urejevanih časopisov!

Če otroci teme s tako mučeniško požrtvovalnostjo širijo svoje prevratne misli, ali bomo mi stali s prekrižanimi rokami in čakali, da dobra stvar zmaga sama od sebe?

Nikakor ne! Ne smemo mirovati dotlej, da bodo »Bogoljuba« sprejeli v sleherno slovensko družino.

Uredništvu se je posrečilo zagotoviti si za prihodnje leto sposobnih in spretnih sodelavcev. Naj omenimo le vseučiliškega profesorja dr. Andreja Snoja, ki bo napisal celo vrsto danes tako potrebnih poljudnih razprav o sv. pismu, bogato opremljenih s slikami.

V uvodnih člankih bomo kakor zadnji čas posvečali posebno pažnjo borbi proti komunizmu. Take reči vedeti, je danes vsakemu katoličanu nujno potrebno.

Poleg obljubljenih liturgičnih prispevkov bo »Bogoljub« letos vse bolj kot kdaj poprej prinašal obširnejše odgovore na doposlana ali kakorkoli izražena vprašanja, ki se nanašajo na ugovore zoper vero. Vprav brezbožni komunizem, ki ruši vsakršno vero, je povzročil, da so te reči po daljšem presledku spet izredno sodobne.

Za plemenito zabavo bo zopet poskrbel naš spretni pisatelj župnik Ivan Pucelj s povestjo, ki po zanimivosti in napetosti ne bo nič zaostajala za dosedanjo.

Na veselo svidenje v novem letu!

Uredništvo.

Odpustki za december 1936

1. Torek. Spomin vseh rajnih iz treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 12. dan.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: a) članom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župnijski; b) članom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) članom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj; b) članom br. presv. Srca Jez.; c) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu svetega očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Članom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obišejo bratovsko cerkev; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

8. Torek. Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) članom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 3. dan; b) članom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) članom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) članom br. presv. Srca Jez.; e) članom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; f) članom škapske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župnijski cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapski; h) članom molitvenega apostolstva

v javni cerkvi; i) članom Marijine družbe; j) članom Družbe krščanskih družin; k) članom br. sv. Družine; l) članom br. za duše v vicah; m) članom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Sobota. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župnijski cerkvi, kjer ni redovne.

13. Nedelja. Bl. Janez Marinič. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapski.

15. Torek. Osmina brezmadežnega Spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Ponedeljek. Sv. Tomaž. P. o. članom sv. Petra Klaverja, če molijo za raširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Petek. Božič. P. o.: a) članom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) članom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) članom škapske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župnijski cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapski; e) članom Marijine družbe; f) članom Družbe krščanskih družin; g) članom br. sv. Družine; h) članom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. št. letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom v. o.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Janez Ev. P. o.: a) članom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 3. dan; b) članom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) članom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan; d) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Položnice

priložimo za vse cenjene naročnike v prihodnji prvi številki novega letnika, ki izide še pred božičem!

Cena Bogoljuba

ostane tudi v novem letu neizpremenjeno nizka, in sicer v Jugoslaviji

za posamezne naročnike . . Din 20.—

» skupne pri poverjeniku . . » 18.—

Za inozemstvo velja »Bogoljub«

za Avstrijo 3 šil., za Čehoslovaško 15 Kč,

za Francijo 10 fr., za Italijo 8 lir., za Ameriko —50 dol.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

*Boljši
krovni
obtok*

poveča delovanje organizma in ublažuje bolečine Boljši krvni obtok dosežete z ASPIRIN tabletami, tem neškodljivim sredstvom proti prehlajenju, revmatizmu in zobobolu.

Vsaka tableta ima vtisnjen Bayer-jev križ

ASPIRIN

V. z. »Jugofa« k. d., Zagreb.

Oglas je reg. pod S. Br. 12.314 od 25. VI. 1934.

Podaljšaj si življenje!

Življenje moremo podaljšati, bolečine preprečiti, bolezni ozdraviti, slabotne ojačiti, nesalne moremo uvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrnost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov

Zadovoljstvo

Je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslABLJENJE spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih boleznih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

ERNST PASTERNAK,
Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

Samo eden je Radion!

Samo Radion vsebuje dobro Schichtovo milo. Zato je Radion tako blag in izdaten ter najbolj primeren za pranje vseh vrst perila.

Samo

Schichtov RADION

VSEBUJE SCHICHTOVO MILO